

- ⊕ **Familiar:** Festivalot de Girona i Minipop de Tarragona
- ⊕ **Gastronomia:** Vadefoodies a Igualada
- ⊕ **Teatre:** 'Othello' a la Seca Espai Brossa

ADEU 155 BALANÇ DE TOTS ELS DANYS

ENTREVISTA JAVIER PÉREZ ROYO JURISTA

‘La primera cosa que ha de fer Pedro Sánchez és treure els presos’

EDITORIAL VICENT PARTAL Rajoy, víctima de l'odi que ell ha escampat

VICENT
PARTAL

director@vilaweb.cat

RAJOY, VÍCTIMA DE L'ODI QUE ELL HA ESCAMPAT

Mariano Rajoy se n'ha anat del govern espanyol de la pitjor manera possible. Amb una moció de censura aprovada, la primera que s'aprova, i amb unes males maneres que van arribar al zenit amb el gest molt més que maleducat i indigne de quedar-se en un restaurant a seguir la sessió de la vesprada de dijous.

Rajoy ha aconseguit una cosa insòlita i molt difícil, que és tenir tothom en contra. Perquè ni tan sols Ciutadans volia que Rajoy continuara. Els ultres de Rivera, per cert, han comès molts errors, molts, aquestes últimes hores. Errors que és ben possible que els passen factura, malgrat el suport sorprenent i eloqüent que reben de la premsa madrilenya i que diuen que creixerà encara més la setmana vinent amb un gest, s'espera, de José Maria Aznar.

—
Siga com siga, Rajoy ha estat desallotjat de la Moncloa d'una manera indiscutible i contundent. I ho ha estat essent ell, en definitiva, la víctima principal de l'odi que ha escampat en totes direccions durant els seus anys de govern. L'entusiasme per Sánchez, passada l'alegria gasosa del primer moment, ja veurem com acaba. Però de moment és una evidència que el candidat socialista ha omplert de franc la bossa dels vots, perquè a l'hemicicle de Madrid ningú no ha volgut aparèixer al costat de Rajoy. I perquè Rajoy tenia massa deutes que massa gent massa enfadada volia cobrar.

—
Aquest és el preu, paradoxalment, d'una certa modernitat política. Tradicionalment, els partits de govern procuraven de mantenir

sempre al seu voltant una òrbita de partits menors, amb els quals els pactes foren fàcils i constants. Una constel·lació de possibles aliats que servien precisament per a impedir el frontisme extrem del tots contra un. Era el rol tradicional dels liberals a Alemanya i de Convergència i Unió a Espanya, per posar només dos exemples. La irrupció dels neocons va canviar aquest enfocament tradicional, per a prioritzar una violència ideològica i conceptual que ja no es basava en la capacitat d'atracció sinó en la de repulsió. Abans, es considerava útil que un votant pogués fluctuar entre el partit gran i un de petit, mentre fos de la constel·lació; era una garantia de permanència a llarg termini. En canvi, els neocons van canviar això i van optar per la terra cremada, literalment: Sobretot, cal aconseguir crear tants enemics mortals que els seus votants no puguin votar ningú més, deien. Fruit d'aquest error ideològic, Rajoy es va creure que fins i tot podia portar 'convergentes' a la presó, si em permeteu la caricatura. I, d'aquesta manera, qui era primer ministre espanyol fins ahir va cremar qualsevol possibilitat de pactar amb ningú més, violentant de manera exagerada les bases més raonables de la democràcia i de l'aritmètica. N'ha pagat el preu, i en el pecat té la penitència.

MONZÓ
MERCÈ IBARZ**Sobre el silenci editorial
del Premi d'Honor de les
Lletres Catalanes des del
2007**

Quim Monzó rebrà el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes aquest dilluns en un acte al Palau de la Música que estarà com un ou. No queden entrades per a assistir a la que serà, no en tinc cap dubte, una performança lingüística de l'escriptor. Monzó ho va avançar quan es va saber la notícia: parlaria en el seu discurs sobre la situació de l'idioma. Podia triar entre cultura, llengua i literatura, i triava parlar de la llengua. La fragilitat i les intemperàncies que travessa malgrat tants anys d'immersió lingüística a l'escola i de dècades als mitjans de comunicació audiovisuals i escrits. El català imperant. M'ho figuro perquè aquestes són les maneres de parlar i d'escriure que Monzó detecta i satiritza constantment. Monzó és un escriptor crític.

No seria estrany que en parlés a través d'una paràbola, com acostuma a fer. Ja ho veurem i ho sentirem i ho llegirem quan el discurs es publiqui. Aquest serà el segon discurs d'envergadura d'un escriptor reticent, molt reticent, a pronunciar-ne cap. L'anterior va ser el de la fira del llibre de Frankfurt, el 2007, quan la literatura catalana n'era la convidada. Llavors va escriure un conte sobre un escriptor que havia de pronunciar un discurs, un relat llegit amb la seva parla atropellada, tan escènica. El conte-discurs embolcallava una llarga dita popular amb la prosòdia de Dalí. Una d'aquelles minucioses extravagàncies narratives en què el geni d'una llengua es transforma en la desconcertant delícia de jugar amb la fonètica, el sentit de les paraules i la picardia dels significats a mesura que els anys passen i els seus parlants no saben de què parlen exactament...

Des de llavors que no ha publicat cap llibre més. Va treure aquell mateix any Mil cretins i s'ha aturat. Sí que l'any passat es va publicar un recull d'articles sobre bars i tapes, però en realitat és un llibre preparat per Julià Guillamon. Per què no publica més Monzó? No deixa de ser significatiu que un dels escriptors més coneguts pel públic i respectats per la crítica, traduït amb llarguesa a força idiomes, autor d'un món literari eloqüent i quirúrgic, hagi deixat d'escriure.

Aquest silenci monzonià em sembla indicatiu d'alguna cosa important, una mudesa significativa. Hi he pensat sovint, i mantinc una conversa sobre això amb un col·lega que anem reprenent i ampliant. Trobem que és un signe cultural.

Ha contribuït de manera decisiva a la naturalitat expressiva de l'idioma, que tanta falta feia, i no obstant l'agraïment que els

Els seus llibres es reediten de manera continuada i ell manifesta el seu compromís literari revisant a fons el model de llengua dels més antics, polint més i més la naturalitat

Que escrigui el que vulgui: articles, 'tweets', discursos. Al capdavant no seria estrany que aquests textos, breus, alguns molt breus, reunits, un dia, formessin una novel·la, o un recull de contes

lectors sempre li manifesten quan treu un llibre, ha plegat de publicar. No es podrà dir mai de Monzó que s'hagi dedicat a munyir la vaca editorial. Els seus llibres es reediten de manera continuada i ell manifesta el seu compromís literari revisant a fons el model de llengua dels més antics, polint més i més la naturalitat. Això també és escriure. Per a la reedició no fa gaire de la traducció del *Frankenstein* de Mary Shelley, que va fer fa dècades, l'ha revisada de cap a peus. Això també és escriure, sí.

Perquè en realitat, Monzó no ha deixat d'escriure mai. Ha deixat de publicar llibres. Escriu cada dia, publica un article cada dia. A més del que ha escrit per a la ràdio i per a la tele. Ell insisteix que la literatura també és en els diaris, en els articles, que la narrativa i el format llibre no són l'única versió literària. Fa anys, però, que no recull els seus articles en un volum que acaba sent un documental escrit sobre els modes públics i privats contemporanis: en la política, en la vida diària, en el món d'aparences i hipocresies. Ara que Quaderns Crema torna a aixecar el cap, potser és el moment d'un nou llibre d'articles, no?

Últimament penso això, de Monzó. Que no para d'escriure i que potser ja està bé de preguntar-li si no pensa fer més novel·la o més contes, més llibres en definitiva. El meu col·lega i jo buscarem un altre aspecte per a debatre el moment que vivim, i deixarem estar Monzó. Que escrigui el que vulgui: articles, tweets, discursos. Al capdavant no seria estrany que aquests textos, breus, alguns molt breus, reunits, un dia, formessin també una novel·la, o un recull de contes.

PS: Monzó no ha guanyat mai el Crexells, el premi que aquesta setmana ha viscut un episodi desgraciat i obscur. Ni *Benzina* ni *La magnitud de la tragèdia*, ni menys encara la novel·la breu *Davant del rei de Suècia* van ser considerades en el seu dia pels jurats. De *Benzina*, la segona edició va sortir amb una nota que deia: 'Més de 10.000 exemplars venuts. La novel·la que no va ser tinguda en compte pel jurat del Crexells.' No sempre ha tingut tothom a favor, no. ■■■

L'escriptor, en imatges dissenyades en ocasió del Premi d'Honor de les Lletres Catalanes. OMNIUM

VA D'INTIMITAT, SÍ GRUP D'ESTUDI DE LLENGÜES AMENAÇADES

«Hi ha parts del cos que són 'privades' i resulta fins i tot violent que te les explorin sense que t'entenguin si els parles en català» Montserrat Cortès Colomé, Membre del Grup d'Estudi de Llengües Amençades (GELA)

De fet, avui volia escriure sobre un altre tema, però una notícia a VilaWeb ha fet que m'hi repensés. El titular que hi llegeixo diu: 'La delegada del govern espanyol a les Illes porta als tribunals el català a la sanitat.' Es veu que l'equivalent d'en Millo a les Illes ha presentat un recurs al Tribunal Superior de Justícia contra el decret que regula el coneixement del català a la sanitat. S'hi argumenta que el decret atempta contra el dret de protecció de la salut.

'Atempta contra el dret de protecció de la salut' ... Quina salut? La mental, també? I voleu dir que no té efectes més enllà? M'explico.

No hi ha gaires coses que m'incomodin més que anar al ginecòleg i que no m'entengui quan li parlo en català. El ginecòleg ens explora parts íntimes: ens posa un espèculum per a extreure mostres de la vagina, una qüestió de mera prevenció i per això les dones hi anem. Però, mig despullada (tot i la tela que et donen per mig tapar-te, vas amb el cul a l'aire), pots enlaire a la llitera, i que no t'entengui quan li parles... Doncs resulta molt desagradable. O quan et fa una exploració del pit. Te'l va palpant per mirar que no tinguis cap nòdul, que per això vas al ginecòleg. O quan et fan una mamografia, que t'agafa el pit i te'l col·loca a l'aparell que te l'aixafarà i et farà una mica de mal. En aquests contextos, m'incomoda parlar-li en català i que no m'entengui. Et sents desvalguda, impotent. Tens en exposició les parts més íntimes i a sobre no t'entén i es veu que ets tu qui t'has d'adaptar.

Però la incomoditat no queda restringida a la ginecologia. T'hi pots trobar igualment quan vas a un servei de dermatologia, urologia, radiologia, etc. Hi ha parts del cos que són 'privades' i resulta fins i tot violent que te les explorin sense que t'entenguin. Per no dir si vas al psiquiatre, li has d'explicar la 'teva vida' i que no t'entengui si li ho expliques en català.

El mes passat va morir la meua mare. Hem passat mesos i mesos anant i tornant de l'hospital. El tracte de metges i infermeres ha estat excel·lent. Els serveis, també: cirurgia,

Arriba el dia crític, en què la mare se n'està anant, i se li adrecen en una llengua que no és la seva, donant per descomptat que és la cosa més natural del món

Han tornat al segle XIX? El català a l'escola era l'altre tema que tenia pensat, un altre dia serà

oncologia, radiologia, hematologia. De fet, la nostra sanitat pública és envejada en molts països occidentals que ens avancen en molts aspectes però no en aquest (penso, per exemple, en els EUA). Però arriba el dia crític, en què la mare se n'està anant, i se li adrecen en una llengua que no és la seva, donant per descomptat que és la cosa més natural del món. Doncs no, no resulta agradable. Et fa sentir estrany a casa teva.

Quan em parlen de llengua i sanitat m'indigno. Sempre vaig a la sanitat pública. És de la sanitat que em refio. Em refio dels seus professionals. Del servei en conjunt, perquè funciona malgrat que alguns volen fer creure que no. Amb tot, cal que la sanitat pública, precisament perquè és pública, tingui cura de la llengua. No és un tema menor. Que no sigui per aquest tema que la gent opti per la sanitat privada.

Entenc perfectament que el govern de les Illes s'hagi 'indignat', com diu el subtítol de VilaWeb. Determinats governants s'omplen la boca dient que s'ha de governar per a tothom (cosa que és una fal·làcia, però són ells qui ho diuen). I els qui parlem català habitualment no formem part del 'tothom'?

No em resulta comprensible per què hi ha qui té una actitud i un comportament tan obtús quan, a l'estat espanyol, es tracta d'una llengua que no és l'espanyol. Les llengües són riquesa, coneixement, són un valor afegit. Se sap a bastament. Un dia vaig conèixer una feroesa que deia que ells tenien clar que eren pocs, que tenien un territori petit i que, precisament per això, tots els feroesos havien de parlar si més no quatre llengües perquè s'havien de relacionar amb altres territoris. Això és ser 'ric' de mentalitat.

I ara, ja a punt d'enviar l'article, llegeixo una altra notícia: hi ha un grup a l'estat espanyol que recull signatures contra el català com a llengua vehicular de l'ensenyament. Han tornat al segle XIX? El català a l'escola era l'altre tema que tenia pensat, un altre dia serà. I el tractarem perquè les dades els desmenteixen. Amb tot, aquest cop em quedo amb el més íntim. 📺

'EL MÉS COLPIDOR ÉS QUE ENS DEMANES QUE NO ESTIGUEM TRISTOS PER TU'

CARTA DE ROGER TORRENT A CARME FORCADELL

Carta del president del parlament, Roger Torrent, a l'ex-presidenta Carme Forcadell, que és a la presó d'Alcalá Meco des del 23 de març · 'Cartes per la llibertat' és un espai de VilaWeb per a expressar la solidaritat amb els presos polítics i exiliats i, ahora, per a fer conèixer qui són

Benvolguda presidenta Forcadell,
estimada Carme:

Ja has passat setanta-dues nits a la presó. Setanta-dos dies d'injustícia. Privada de llibertat, lluny de la família, dels teus, reclosa per haver defensat que al parlament es pogués parlar de tot; per haver defensat els drets de tots els diputats; per haver defensat la institució que representa políticament el poble de Catalunya.

Totes i tots els demòcrates estem en deute amb tu, presidenta. Perquè amb el teu empresonament s'ha volgut castigar totes les persones que volien 'posar les urnes'. Amb tu, pretenen empresonar la voluntat dels milions de catalans, independentistes o no, que volen resoldre el conflicte polític votant de manera lliure i pacífica. Encara més: intenten tancar les idees, i, fins i tot, el parlamentarisme.

Encara no han entès que aquesta voluntat democràtica de decidir sobre el nostre futur ja no es pot esborrar. Que la repressió només pot ajornar-la en el temps, però ahora la referma, la fa més forta. Que l'única cosa que aconsegueixen mantenint-vos a la presó, malgrat la feblesa de les acusacions evidenciada amb el fracàs de les euroordres, és remarcar les mancances democràtiques d'un estat que només se sosté amb imposicions i prohibicions.

Aquesta situació és una vergonya democràtica i una crueltat que pateixes personalment. I tanmateix, tu, Carme, com tantes vegades, ens ofereixes l'exemple de la teva immensa huma-

Tens raó: no ens podem deixar vèncer per la tristesa, la ràbia ni la resignació

nitat i fortalesa. Dimarts era el teu aniversari, i vas escriure una carta perquè fos llegida públicament. Hi reivindicaves la força i el paper imprescindible del feminisme en la construcció d'una societat millor, i hi comparties altres reflexions molt valuoses. El més colpidor, però, és que ens demanaves que no estiguéssim tristos per tu. Sempre preocupada pels altres, ens insisties: 'Celebrem la vida.'

No és senzill, perquè la injustícia que viviu ens omple d'indignació. Però tens raó: no ens podem deixar vèncer per la tristesa, la ràbia ni la resignació. Hem de gaudir dels moments que ho mereixen. Però per poder fer-ho, hem de perseverar fermament en l'exigència de justícia, de democràcia, fins que aconseguim la teva llibertat, i la de la Dolors, i la de la resta de presos polítics, i la de les exiliades i els exiliats. La llibertat que us han pres per haver defensat els drets i les llibertats de tots nosaltres.

En Raül (Romeva) compartia aquesta mateixa setmana el missatge que aquesta no és només una cursa de fons, sinó també de relleus. I els qui tenim l'honor i la responsabilitat (enorme, davant el vostre exemple) d'haver recollit el vostre testimoni tenim el repte de continuar defensant els drets i les llibertats fonamentals. Les llibertats que donen sentit a una democràcia i sobre les quals descansa la convivència de la nostra societat.

Carme, Presidenta, continuarem endavant. La llibertat és un anhel invencible.

I com em vas dir per carta, 'tinc esperança en el futur i confio en el país'.

Molts ànims, molta força i una immensa abraçada.
Roger Torrent i Ramió
President del Parlament de Catalunya

PS: El Govern del PP ha caigut. S'obre una nova etapa a l'estat espanyol. Esperem que el nou govern espanyol estigui a l'altura i obri la porta al diàleg, a la política i a les solucions democràtiques.

RIVERA ES QUEDA EN PILOTES

PERE MARTÍ

Imatge promocional de la primera campanya de Ciutadans, en què Albert Rivera apareix despullat. vw

La victòria de Pedro Sánchez frena les aspiracions del dirigent de Ciutadans d'arribar a la Moncloa erosionant el PP ***
Rafa Xambó no dimetrà com a conseller de la Corporació Valenciana de Mitjans de Comunicació CVMC) ***
L'STEI presenta un recurs contra el decret del català a la sanitat perquè vulnera la llei de normalització lingüística

TEMA DEL DIA

Frenat. La moció de censura té un segon derrotat, Albert Rivera, que ha vist com la caiguda de Rajoy frenava les seves aspiracions d'arribar a la Moncloa per la porta gran. La seva irrellevància en el debat és la fotografia de què li espera a partir d'ara. No té influència en la nova majoria de govern, encapçalada pel PSOE, però tampoc no podrà dirigir l'oposició, tot i que ho provarà. Per davant, en escons i en pes polític, hi té el PP, tant si Mariano Rajoy es queda com si deixa pas a un substitut per bregar-lo de cara a les pròximes eleccions espanyoles.

Al congrés espanyol no hi ha hagut únicament una aliança contra Rajoy, sinó també un pacte tàcit per a frenar

Ciutadans. El primer interessat era el PSOE, que segons les enquestes perdria la segona plaça i els de Rivera els passarien per davant. Per tant, Pedro Sánchez no té pressa per a anar a eleccions. I el conglomerat dels seus socis, tampoc. En primer lloc, el PNB, que no vol veure Ciutadans a la Moncloa perquè és l'únic partit espanyol que defensa la supressió del concert econòmic. Tampoc té pressa Podem, que encara es llepa les ferides internes i necessita temps per a refer-se com a alternativa d'esquerres. Les enquestes fa temps que constaten el seu desgast. I els independentistes catalans tampoc tenen gens d'interès a fer caure Sánchez, sempre que el nou govern socialista faci efectiu el diàleg que ha promès amb Catalunya. Final-

Rivera no és un corredor de fons de la política, sinó un *sprinter* explosiu que necessita distàncies curtes per a guanyar

No té influència en la nova majoria de govern, encapçalada pel PSOE, però tampoc no podrà dirigir l'oposició, tot i que ho provarà. Per davant, en escons i en pes polític, hi té el PP

ment, tampoc en té el PP. Ja no en tenia la setmana passada, quan va aprovar el pressupost amb el PNB i es pensava que tenia dos anys per a refer-se; encara amb menys motius en tindrà ara, que necessita aquest temps per a refer-se, espolsar-se definitivament la corrupció i renovar lideratges de cara al futur.

La previsió és que no hi hagi eleccions espanyoles fins al 2020, un temps que a Albert Rivera se li farà molt llarg. Ell no és un corredor de fons de la política, sinó un *sprinter* explosiu que necessita distàncies curtes per a guanyar. L'estratègia del dirigent de Ciutadans era anar desgastant el PP sense fer-li oposició, erosionant-lo per la corrupció, presentar-se com el salvador d'Espanya i xuclar-li electorat per poder guanyar les eleccions. Però ara el PP no es desgastarà. Des de l'oposició, dispararà contra el PSOE embolcallat amb la bandera espanyola, vigilant que Sánchez no faci cap concessió a l'independentisme català. És el que feia Rivera fins ara, i s'ha quedat sense personatge. I no sembla capaç de reinventar-se.

L'únic element que justificava l'existència de Ciutadans era el seu ferotge anticatalanisme. Amb una situació política a Catalunya previsiblement més destensada, el missatge crispant d'Inés Arrimadas perdria efectivitat, i amb un PP a Madrid fent de vigilant de les essències pàtries al congrés, Rivera ha esdevingut perfectament prescindible. S'ha quedat en pilotes, com en aquell cartell electoral que va fer per cridar l'atenció quan començava.

MÉS QÜESTIONS

Rafa Xambó: 'No plegaré perquè s'ha de defensar la llibertat d'expressió'

El conseller de la Corporació Valenciana de Mitjans de Comunicació (CVMC) Rafa Xambó ha comparegut avui a les Corts a petició de Ciutadans per unes suposades crítiques a les xarxes contra els antics treballadors de RTVV que serien 'incompatibles' amb el seu càrrec. En

aquesta entrevista explica com ha anat la compareixença:

—Com ha anat?

—Estic astorat, perquè se suposava que m'havien d'acusar d'alguna cosa, però al final no he aclarit de què. Jo he aprofitat el meu torn de paraula per defensar la llibertat d'expressió, m'he solidaritzat amb els treballadors de TVE desitjant-los que siga el darrer 'divendres negre' amb la caiguda del PP i res més. Jo no he criticat mai els ex-treballadors de la RTVV.

—Però us demanen la dimissió.

—El representant de Ciutadans ha començat a llegir una llista de persones que no tenen res a veure amb mi, amb declaracions que són un despropòsit. Però no ha citat ni un piulet meu, que era el que se suposava que havia causat la polèmica. Jo no he dit mai ni 'fill de puta' ni 'catalanes de mierda'. Després ha intervingut el representant del PP, un cretí integral, que ha llegit informacions de Las Provincias que explicaven coses falses de mi.

—Per tant, no plegareu.

—És clar que no. No he fet res dolent. He aprofitat per recomanar-los que llegesquen periodisme de qualitat, textos de Joan Fuster i Vicent Ventura, però també de Richard Kapucinski i Anna Politkóvskaja. A veure si així aprenen que, en periodisme, abans d'acusar s'ha de contrastar. És el mínim de rigor exigible.

El govern valencià s'adhereix al protocol de col·laboració en política lingüística. El Govern de les Illes ha autoritzat la Conselleria de Cultura, Participació i Esports a subscriure l'adhesió del País Valencià i del govern de Navarra al protocol de col·laboració en matèria lingüística entre el govern Basc, la Generalitat de Catalunya, la Junta de Galícia i l'executiu balear. La portaveu del govern, Pilar Costa, ha explicat avui, després de la reunió del consell de govern, que el País Valencià i Navarra havien mostrat interès a formar part d'aquest protocol,

Avui fa 92 anys del naixement de Marilyn Monroe. WIKIMEDIA COMMONS

signat el 16 de març de 2007. Aquest protocol de col·laboració institucional, diuen, expressa la voluntat comuna de les parts de fixar un marc general i una metodologia consistent principalment en l'intercanvi d'informació en diferents àmbits d'actuació en matèria de política lingüística.

Es dupliquen les declaracions sospitoses d'emblanquiment a Andorra. La Unitat d'Intel·ligència Financera d'Andorra (Uifand) va rebre 116 declaracions d'operacions sospitoses d'emblanquiment de capitals i finançament del terrorisme el 2017, una xifra que representa un increment superior al 100% respecte de l'any anterior, quan se'n van fer 53. El cap de la Uifand, Carles Fiñana, ha explicat que del total de les declaracions, la gran majoria, 107, corresponien a entitats bancàries i que duplicaven les del 2016, quan se'n van rebre 48 d'aquest sector. A més, el 2017 es van sancionar dos bancs amb multes de 160.000 euros.

L'STEI presenta un recurs contra el decret del català a la sanitat. L'STEI Intersin-

dical ha presentat un recurs contenciós administratiu contra l'actual decret que regula l'acreditació de la competència lingüística en català als professionals de la sanitat pública. El sindicat pensa que aquest decret 'no s'ajusta a la Llei 4/2016 de 6 d'abril, de mesures de capacitació lingüística per a la recuperació de l'ús del català en l'àmbit de la funció pública, i que les persones que fan comptes obtenir una plaça definitiva han de poder acreditar la competència lingüística en les dues llengües oficials'. L'STEI Intersindical pretén que es faci efectiva la llei de normalització lingüística del 1986, que estableix un tractament igualitari entre totes dues llengües oficials. Per al sindicat, el decret fa una 'excepció general i sine die del requisit de català per a l'accés a l'ocupació pública del personal estatutari sanitari, mesura que la llei 4/2016 no preveu', en referència a la moratòria de dos anys per a aprendre el català.

PEL FORAT DEL PANY

La renovació de la direcció de Catalunya en Comú és més moguda que

no sembla. La direcció d'ICV, amb David Cid al capdavant, s'ha aliat amb un sector de Barcelona en Comú encapçalat per Adrià Alemany –company de la batllessa, Ada Colau– per fer una candidatura que deixaria fora l'actual coordinadora, Elisenda Alamany, pròxima a Xavier Domènech. Segons sembla, el motiu d'aquesta purga és que veuen Alamany excessivament sobiranista.

LA XIFRA

El 155 és el nombre de vot negatiu que ha fet Rajoy al congrés espanyol en la moció de censura. La casualitat ha fet que coincidís amb el de l'article 155 de la constitució que va aplicar contra Catalunya i que decaurà automàticament quan el govern prengui possessió.

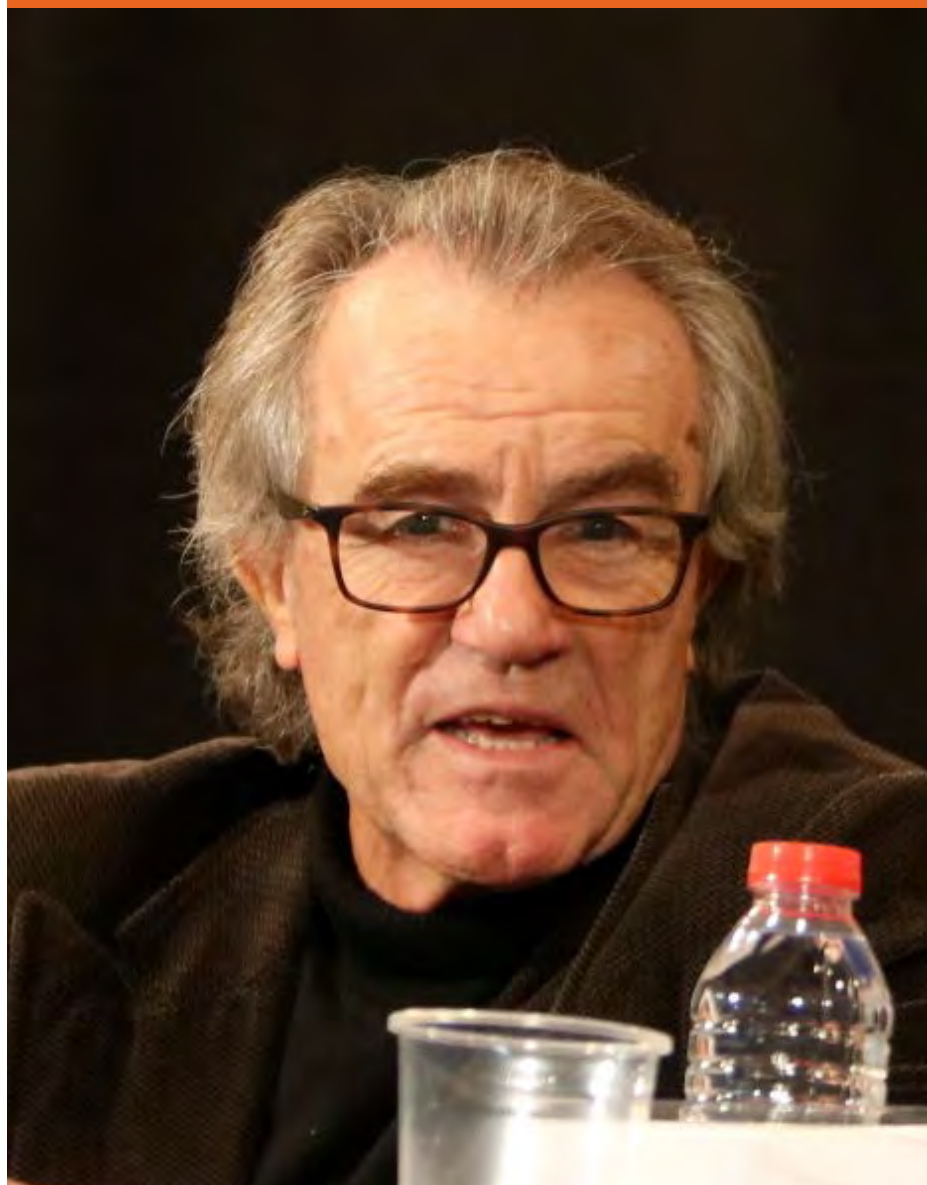
TAL DIA COM AVUI

L'1 de juny de 1926 va néixer Norma Jean Mortenson, coneguda com a Marilyn Monroe. Icona del pop i mite del cinema, la seva mort, el 5 d'agost de 1962, encara és plena d'incògnites. **III**

JAVIER PÉREZ ROYO

‘La primera cosa que ha de fer Pedro Sánchez és treure els presos’

Entrevista al jurista i catedràtic en dret constitucional de la Universitat de Sevilla

JOSEP CASULLERAS NUALART

Pedro Sánchez hauria de donar la instrucció a la fiscalia que demanés la sortida en llibertat dels presos polítics catalans tancats preventivament. I també hauria de fer revisar les acusacions perquè es retirés la rebel·lió i la sedició. Així ho veu el jurista i catedràtic en dret constitucional de la Universitat de Sevilla Javier Pérez Royo, que explica en aquesta entrevista les oportunitats que s'obren, a parer seu, amb la caiguda de Mariano Rajoy. Opina que els fets d'aquesta setmana al congrés espanyol evidencien que l'Espanya del bloc del 155 no és viable.

—Quines expectatives teniu ara amb Pedro Sánchez?

—Se n'obren moltes. És la primera vegada que s'aprova una moció de censura. A Espanya hem tingut una gran crisi des del 2008, i tenim, a més, una crisi territorial enorme amb Catalunya. Crec que ara es configura alguna cosa de nou, però encara no sé què, perquè no s'ha estabilitzat ni solidificat. Les mocions de censura anteriors no havien prosperat, i aquesta, que semblava que era la que tenia menys possibilitats, ha funcionat.

—Per què? És perquè Rajoy ha estat víctima de l'animadversió que ha anat sembrant?

—Per moltes coses. La intuïció de Sánchez ha estat que hi havia la possibilitat de confluència de dues posicions en negatiu. Hi havia una majoria que es podia construir al voltant del no a Rajoy, i una majoria del no a les eleccions immediates. Per aconseguir que reeixís el no a Rajoy, que flotava en l'ambient, calia donar garanties que no hi hauria eleccions immediates, perquè només li interessaven a Rivera i Ciutadans. Es tractava, doncs, de crear un moviment per a envoltar i aïllar Rajoy i el PP i que no necessités els vots de Ciutadans. Aquesta és la virtut de Sánchez a l'hora d'interpretar la moció de censura. Es tractava de garantir que no hi hagués eleccions de seguida, i alhora apartar Ciutadans,

Haurien d'haver pactat la data de les eleccions. Però no volien que en cap cas Pedro Sánchez fos president

Sánchez pot fer que surtin en llibertat aviat; jo crec que es pot aconseguir

col·locant-los enganxats al PP. Un partit que ha fet de la regeneració un dels seus signes d'identitat resulta que és el que ha votat no a la moció i, per tant, sí a la continuïtat de Rajoy.

—Això pot tenir conseqüències negatives per a Ciutadans?

—És clar. Li quedarà per sempre. La imatge que ha quedat és que va votar contra la moció de censura a Rajoy; que volia que continués Rajoy, tot i parlar de regeneració. I també han perdut la supèrbia. Quan reaccions a la sentència del cas Gürtel del dia 24 dient que fins al dia 11, en un comitè executiu, no prendrà cap posició, doncs se t'avancen, és clar, i presenten una moció de censura. I amb aquella supèrbia, van dir que retiressin la moció, però ja no tenien la possibilitat d'exigir. Haurien d'haver pactat la data de les eleccions. Però no volien que en cap cas Pedro Sánchez fos president, que s'arribés a la fotografia d'ahir, i això els va condicionar.

—Han aïllat Ciutadans, però els poders fàctics de l'estat encara els defensen com la nova dreta.

—Sí, i molt. Tindrà el suport d'Aznar, i ha rebut el de Felipe González, d'Alfonso Guerra... Fins i tot, la vella guàrdia del PSOE manté una posició més acostada a Ciutadans que no pas a Pedro Sánchez. Però crec que ara es trobaran amb dificultats, ja ho veurem. Fins ara, per a Rivera tot han estat flors i violes, i ell comptava que en aquest moment tindria una posició determinant en la sortida. I ha estat l'únic que no ha tingut cap posició determinant, que ha quedat fora de joc i que ha fet un discurs que ha acabat essent el que Pedro Sánchez volia que fos.

—Què voleu dir?

—Aquest discurs tan d'extrema dreta que va fer, i amb aquella amenaça als independentistes, dient-los 'aprofiteu aquests mesos perquè després votarem els espanyols i ja veureu quin pa s'hi dona'. Tremenda, l'amenaça. Això ho va provocar Pedro Sánchez, quan l'in-

citava demanant-li si votaria sí o no, o què votava, i l'altre va entrar a la brega.

—Pedro Sánchez farà un gest amb els presos polítics?

—Pot fer que surtin en llibertat aviat; jo crec que es pot aconseguir. És que n'hi ha prou que el Ministeri Fiscal demani que surtin. El govern de Sánchez pot dir a la fiscalia que ho sol·liciti al jutge. Espero que ho faci, potser no demà ni demà-passat. Però espero que ho faci, i fins i tot crec que govern espanyol ha d'examinar de seguida la revisió de la qualificació de les conductes. Que això no és ni rebel·lió ni sedició. Potser fins i tot al Tribunal Suprem agrairien que es fes això. Perquè un delictes de rebel·lió no té cap sentit, i encara tenen pendent l'afer d'Alemanya, el d'Escòcia...

—Ho farien, fins i tot, anant contra els arguments de Llarena en la interlocutòria de processament?

—Sí. Perquè no és una interlocutòria ferma.

—Però seria una gran desautorització de Llarena.

—És clar. Però és que el Ministeri Fiscal pot canviar de criteri. Ara, més aviat caldria canviar el Ministeri Fiscal, però és més complicat, perquè s'elegeix per a un període de cinc anys... Però sí que es podria moure, Sánchez, i dir que això no pot ser, que és una barbaritat, que no es pot situar la qüestió de Catalunya en aquests termes.

—Fa quatre dies, Pedro Sánchez deia que canviaria el delictes de rebel·lió del codi penal per adaptar-lo a l'independentisme.

—Sí, i espero que no ho faci. Va dir que el volia vincular a una ruptura de la integritat territorial per part d'òrgans constitucionals de l'estat, com les comunitats autònomes. No crec que ho faci. És una de les coses que va dir que —m'imagino— haurà de corregir, com també el to bel·licós que va fer servir contra Torra. M'imagino que això anirà desapareixent.

—Fins on pot arribar Sánchez?

—Que desaparegués Rajoy era una condició necessària per a qualsevol cosa; amb Rajoy era impossible res. Perquè la trajectòria que tenia el marcava de tal manera que era impossible fer res. Per donar una solució a Catalunya també cal que desaparegui Puigdemont. I no ho dic per equidistància, que no faig Puigdemont igual de responsable que Rajoy, ni de bon tros. Però són dues persones que s'han cremat en aquest procés, i en aquesta nova fase ells ja no poden ser protagonistes. Hi ha persones que en un moment donat cauen en un lloc determinat, i ja no en poden sortir; ja no hi ha capacitat de rectificació, perquè estan identificades amb un determinat discurs. I el discurs compromet més, fins i tot, que els fets. I Puigdemont és Puigdemont. Jo no crec que s'hagi equivocat, i que el fet d'haver-se'n anat d'Espanya li ha permès de defensar-se i de situar el tema i agafar oxigen. Però si canvien les circumstàncies i entrem en un moment diferent, ell ja no pot ser l'interlocutor. Perquè està massa condicionat. Ell ja ha posat l'estat espanyol davant un mirall en què no es volia mirar.

—Sánchez pot arribar a negociar un referèndum?

—Jo crec que això no podrà ser. Ara mateix no veig que al PSOE hi hagi una majoria per a una posició com aquesta. Ara el PSOE és molt sòlidament contrari a la proposta d'un referèndum.

—Per més que Podem els pugui condicionar al congrés?

—És que Podem tampoc no ho té clar, això. Però ha tingut més marge de maniobra que no el PSOE, que té una vella guàrdia tremenda i comunitats com Andalusia que hi estan radicalment en contra i que pesen molt en el partit. El referèndum ara mateix no és una opció en el temps en què és possible fer prediccions.

—Què voleu dir?

—Que les coses també canvien, i ja ho veiem. I allò que sembla possible en un moment després esdevé possible. Però jo

ara mateix no ho veig. En canvi, sí que veig possible que es pugui treure el poder judicial del problema. Aquí sí que es pot moure la cosa; que sigui la política qui ho mogui, perquè els jutges hi sobren. Amb l'objectiu de fer una negociació política.

—Pedro Sánchez no ho tindrà pas fàcil, per l'hostilitat mediàtica, per la composició de les forces que li han donat suport...

—D'hostilitat mediàtica, sí que en tindrà. Però en l'àmbit parlamentari, si més no en relació amb Catalunya, jo crec que no. De fet, una cosa bona que ha tingut la moció de censura ha estat l'aixecament del cordó sanitari que hi havia respecte del nacionalisme català i, en certa manera, del nacionalisme basc. Que són parlamentaris com els altres i que s'ha de comptar amb ells.

—Un cordó sanitari que Pedro Sánchez va ajudar a traçar.

—Sí, hi havia contribuït, amb el 155. Però la moció de censura ha posat de manifest que l'Espanya del 155 no és governable. Si Espanya es vol governar amb normalitat i amb estabilitat, no pot ser amb el 155. El nacionalisme català i el basc han de formar part de la constitució material d'Espanya en el seu conjunt. I si es mutila aquesta constitució, això condemna Espanya a la ingovernabilitat. La moció de censura ha estat possible perquè s'ha aixecat aquest cordó sanitari, perquè els partits nacionalistes hi han comptat, com havien comptat sempre.

—El dia a dia per a Sánchez no sembla que hagi de ser fàcil, amb una majoria que depèn de tants partits.

—Però és que venim d'un govern anterior que ha fet tantes barbaritats. No dic ara, sinó des del 2011 amb la majoria absoluta. Hi ha moltes coses que es poden fer i que poden estar molt bé. Per exemple, la modificació dels articles de la llei mordassa de què va parlar Pedro Sánchez. O totes les multes que s'han imposat d'acord amb aquesta llei. Són decisions administratives que es poden anul·lar amb un decret. Totes. Tornar

Puigdemont ja ha posat l'estat espanyol davant un mirall en què no es volia mirar

Si la cosa a Itàlia esclata, ens pot complicar la vida a tots

els diners a la gent que han multat per haver protestat contra l'AVE a Múrcia, per exemple. Hi ha més de seixanta mil multes! Hi ha missatges que es poden enviar amb això, com el respecte a la llibertat d'expressió, al dret de reunió, al de manifestació.

—Es pot revertir la persecució policíaca i judicial que hi ha hagut en aquest sentit?

—Sí. I també es pot canviar la manera d'enfocar la política educativa... Hi ha moltes coses que es poden fer i que ajudarien a canviar el clima. Però, primer de tot, cal treure la gent de la presó. Aquesta és la primera cosa que ha de fer Sánchez. A veure com ho fa, parlant amb el ministeri fiscal: 'Al carrer, al carrer.' I després, el procés es posa en marxa o s'atura, ja ho veurem. Tan bon punt ets en el govern, les coses es poden moure d'una altra manera. També haurem de veure quina és la situació econòmica, perquè si la cosa a Itàlia esclata, ens pot complicar la vida a tots. La inestabilitat econòmica pot ser una amenaça. Però mentrestant, de gestos per a dir a la gent que podem conviure i respectar el pluralisme de la societat espanyola, se'n poden fer. ■

CLARA PONSATÍ

‘Dic sí a la moció de censura per dividir-los’

Entrevista a l'ex-consellera d'Ensenyament i professora de Saint Andrews

ANDREU BARNILS

L'economista Clara Ponsatí, ex-consellera d'Ensenyament de Catalunya amb el govern Puigdemont, viu i treballa en aquests moments a Escòcia. Mentre resta pendent de veure com acaba l'euroordre del jutge Llarena, continua fent recerca a la Universitat de Saint Andrews. I prepara classes sobre desigualtat que començarà al setembre. VilaWeb hi ha parlat telefònicament per saber com veu el seu cas i l'actualitat política catalana i espanyola. Com sempre, Clara Ponsatí respon de manera directa i sense pèls a la llengua.

— **Impressiona el vostre advocat, Aamer Anwar. Què en podeu dir?**

— És un advocat conegut i que es dedica a casos d'impacte públic. Gran part de la seva estratègia és allò que aquí en diuen PR. Estratègia de comunicació. Ell ho treballa molt. Al despatx, hi té gent que no surt a la televisió, però que és molt important. Perquè ell no actua dins el judici. Dins el judici actuen els *advocates*, i aquests són QC, *Queen Counsel*, els advocats de la reina. Són els que es posen la perruca. Dins el judici només poden parlar ells. Una cosa són els *solicitors*, com Anwar, i una altra els *advocates*. Els *solicitors* preparen, fan l'estratègia, fan de mànagers del cas. I els *advocates* defensen el cas davant el jutge.

— **Els advocats europeus, els veig més directes i a l'atac que no els de casa.**

— Segurament. Els advocats de casa tenien esperances que una actitud més submissa amb el sistema podria donar resultats. Però ja s'ha vist que no. La manera com funciona el sistema judicial, i també el polític, el tenim interioritzat. A fora parlen de manera molt més directa, perquè diuen les coses tal com les veuen. A casa hi ha una cultura molt submissa. El mateix fet que hi hagi aquestes acusacions tan ridícules de supremacisme i de racisme i que no hi hagi cap resposta contundent...

— **Això és caràcter llatí o quaranta anys de dictadura?**

*De raons ja en tenim,
cal credibilitat*

*Perdem més en
credibilitat que no
pas guanyem en
raons*

—Són els quaranta anys de dictadura o tres-cents anys d'ocupació. És una mica tot plegat.

—**Teniu contactes amb l'SNP?**

—L'SNP d'Edimburg m'ha demanat que faci una conferència. I la setmana entrant l'SNP m'ha convidat a la conferència anual. Suposo que em faran parlar en alguna sessió. I sé que és possible que en el congrés de l'SNP hi hagi alguna presa de posició, sí.

—**Passem al govern català. Al final no hi ha quedat ni un conseller del govern Puigdemont. Com ho valoreu?**

—No hi dono gaire importància. Quan el president Puigdemont no va poder ser votat al parlament perquè un dels grups va decidir de no fer cap acte que es pogués interpretar com una desobediència... Una vegada acceptat que això era així, tot això que ha passat després crec que ha estat massa llarg i massa complicat. El govern podia haver fet això que han fet aquesta setmana fa tres mesos. Els dos intents de Sánchez, de Turull, la restitució d'uns quants consellers, tot això no ho critico, perquè tampoc no tinc arguments contundents per a dir que ha estat una bestiesa, però tampoc no crec que hagi estat especialment productiu. I crec que ens ha servit per a anar perdent credibilitat a cada esglaó. Cada vegada que volíem pujar un esglaó i després retrocedíem, era un esglaó de credibilitat que perdíem. Hi ha l'argument que ho fem per carregar-nos de raons. Però és que de raons ja en tenim. Ara necessitem credibilitat. Perdem més en credibilitat que no guanyem en raons.

—**La gent no té ni idea de què fer: ni els legitimistes, ni els pragmàtics ni ningú.**

—N'hi ha uns que sí que veuen clar què fer. Són els que entenen que l'estratègia és acceptar que no podem fer res més sinó administrar l'autonomia tal com haurà quedat ara, i durant molt de temps. I treure els beneficis que això pugui tenir per als qui l'administren i els administrats. I esperar temps millors. Hi ha una estratègia que és aquesta. I

aquesta és l'estratègia, crec jo, d'ERC. Tot això que sentim de Junqueras, de Tardà, va sempre en aquesta direcció. Hi ha estratègia alternativa a aquesta? No. I és veritat que jo tampoc no la sabia explicar. Per tant, els qui tenen estratègia tenen aquesta. I els altres no en tenim. He dit ERC, però segurament el PDCat també, i és possible que aquesta també sigui implícitament l'estratègia del govern que acaba de començar. Acceptar que no saps què faràs és molt dur. Ho entenc, però no ho comparteixo. Prefereixo més la inseguretat de no saber quina és la meua estratègia.

—**Posem un cas concret. En la moció de censura. Què hauria fet Clara Ponsatí?**

—Des del primer moment he pensat que s'havia de votar sí. Sabent que ningú no ens donarà res en canvi. Jo crec que Sánchez aquesta moció de censura la va proposar perquè no sortís. I ara es trobarà que surt.

—**Moció per a expulsar Rajoy, doncs?**

—No. Per a expulsar Rajoy, no. Dic sí a la moció censura per a dividir-los a ells. Això sí. Si hi ha una cosa que es pot fer per dividir el 155, fem-la. Ara, si no sortís la moció tampoc no passaria res. Que convoquen eleccions? Doncs que convoquin eleccions. M'és bastant indiferent. Però hi veig avantatges, a votar sí. Crec que si ara hi ha un canvi de govern crearà un cert desconcert a les estructures de l'estat, i això ens pot anar bé. També entenc els que fan l'argument que votar el PSOE no es pot fer perquè ens aixequen la camisa. Vull dir que entenc l'argument del Vicent Partal a l'editorial. Mireu ara Rodríguez Ibarra. Diuen barrabassades i tan tranquils. I els sembla normal. És brutal.

—**O hi ha República o els exiliats no podeu tornar. És així de bèstia.**

—Crec que desgraciadament no és així de bèstia.

—**Ah. Amnistia?**

—Podria ser que les coses per a nosaltres es resolguessin, però per a Catalunya

Hem anat perdent credibilitat a cada esglaó

no. No és condició necessària. Si ho fos podríem ser més optimistes respecte de la República. Però no ho sé. Ara mateix no es veu la llum ni per un túnel ni per un altre. Per a l'estat espanyol és més digerible posar les condicions perquè jo pugui circular per Barcelona, que no pas la República. Ara, potser sí que només podré tornar si hi ha la República. En tots dos casos, ho veig complicat. Els exiliats serem exiliats tant de temps com els presos seran presos. Anirà molt lligat. I realment és indigerible que hi hagi presos durant gaire temps més.

—Què us preocupa?

—Això de l'estratègia em preocupa molt. Tots els qui es queixen que no tenim estratègia, que ens ajudin a pensar-ne. O que potser entenguin que l'estratègia és no tenir estratègia, ara mateix. Aquesta pressió per a dir què faràs és una mica autogol. Entenc, per una altra banda, que aquesta seqüència, de la no-investidura

fins ahir, doncs no ha estat estratègia. Hem de vigilar molt la credibilitat. Passi què passi avui, sabem que hi haurà eleccions al parlament espanyol. Doncs pensem en això. O pensem en les eleccions municipals.

—Sou molt favorable a la idea de Graupera, he vist. Primàries independentistes.

—Totalment. Crec que s'ha de fer una sola llista independentista. I quina és la manera de fer-la que no sigui que s'asseguin Alfred Bosch i Munté i triïn un per a mi, i un per a tu? Aquesta. Ara, no tinc clar que tingui èxit. Al final una de les seves principals missions és repartir feina en el sector. No hi renunciem. A vegades no se'n surten. Però no hi renunciem.

—La llista unitària la faríeu a tot Catalunya?

—La llista unitària la faria cada vegada que es pugui votar alguna cosa. Sí. Sem-

pre. Sense parar. L'argument que necessitem diversitat bàsicament ve a dir que la independència no ens importa prou. Jo parlo de llistes unitàries en una situació que no s'assembla gens a la d'Escòcia. No parlo de partits únics de l'independentisme, com l'SNP. No em sembla que sigui necessari. Si hi hagués una sola llista hi hauria una mica de tot. Quan els catalans ens presentem a les eleccions, d'ara fins que hi hagi una República, no ens hi presentem per governar. Ens hi presentem per desenvolupar un combat polític. Filar prim si un creu en l'educació pública o concertada, si els tramvies han de ser blaus o vermells em sembla important, però entenc que és compatible amb el fet que les eleccions s'aprofitin per explicar al món que la majoria dels catalans volen la independència. I unes eleccions espanyoles em semblen el moment ideal. Què més podem fer, a part de fer-les servir com un plebiscit simbòlic, no real. Per a què més serveixen? Ara, tal com van les coses hi tinc molt poca fe. Diria que la classe política catalana pensa en un altre tripartit. És molt surrealista dir-ho així. I costa d'entendre que de la presó estant es pugui pensar en un altre tripartit. Ara tens gent a la presó i gent exiliada. Vas fer un referèndum, però vas ser incapaç de resistir i t'han fotut una pallissa. Deixem-nos d'històries. Hem perdut, tornem a casa, fem veure que no ha passat res i demanem perdó. Aquesta és una estratègia, però no la meva. L'altra és 'preparem-nos per a cadascuna de les eleccions que vindran a partir d'ara'. I no tinguem la pretensió de poder governar. No podem. I tots els vots de Cs del 21-D fariem bé de desinflar-los. Costa de creure que tot aquest percentatge de la població està còmoda amb el discurs agressiu i neofalangista, però hi ha el perill que sigui així. Hi ha feina.

—Es vol fer sense acord i sense violència.

—Jo sóc optimista, malgrat tot. Si no fem el ruc, generacionalment les coses ens van a favor. La demografia ens va a favor. Però hem de mantenir el discurs. Em fa

por la credibilitat, l'acomplexament. Hi insisteixo, la reacció que hi ha hagut amb els atacs contra Torra és una mostra de debilitat total. Al cap i a la fi què passa? Aquest senyor és un català desacomplexat. És això. Té una retòrica que a alguna gent li sona una mica aliena, diguem-ne noucentista. Dèria intel·lectual perfectament respectable. I que tot l'atac s'hagi centrat en això denota que no saben on furgar. La nostra reacció als atacs contra Torra denoten acomplexament. Fins i tot la seva reacció, amb tots els respectes. Ell és tan ben educat, tant polit sempre (i fa molt bé, és un senyor), però jo he trobat a faltar defenses més abrandades en el cas Torra. O atacs més contundents contra l'abús de la mentida i la tergiversació. He sentit massa vegades 'no estic d'acord amb el que diu el president Torra, però...' Quan la prèvia és aquesta, dónes credibilitat als atacs. Torra és un català sense complexos i orgullós de ser-ho. I, com a tal, és crític amb els espanyols. Quin problema hi ha? Aquí si un escocès critica els anglesos ningú no li diu racista. I ara! És aquesta tergiversació del llenguatge. Aquesta maldat. Fixeu-vos que diuen nazis i no diuen franquistes. Per què deu ser? La raza, la hispanidad i tot això, què? Tothom que té una consciència nacional, en té un orgull. Això forma part de la salut mental col·lectiva. Doncs sempre amb la reacció acomplexada. I per això el meu advocat, que és una persona normal, profundament demòcrata, amb una trajectòria de defensa abrandada de les situacions injustes, arriba a TV3, diu el que diu i tothom al·lucina. Doncs ja està bé que les coses normals ens sorprenguin.

—Hi ha un punt de justícia poètica que a la catòlica Espanya l'advocat que potser els guanya el judici, sigui el senyor Anwar, musulmà. Ho dic com a ateu.

—Personatge molt curiós. Diu que va anar a Barcelona, va entrar a la catedral i va resar. Musulmà, però entra a la catedral a resar. [Riu.] Quan ell diu que és musulmà és com dir que jo dic sóc catòlica. Estem massa acostumats a demanar permís i perdó. ■

Crec que s'ha de fer una sola llista independentista

Ja està bé que les coses normals ens sorprenguin

Adeu al 155: el balanç de tot el mal

Set mesos 259 persones cessades, 24 organismes dissolts, 4 organismes intervinguts i 108 iniciatives normatives decaigudes són algunes de les xifres dels efectes de la intervenció de la Generalitat, que decaurà avui

El delegat del govern espanyol a Catalunya, Enric Millo, ha estat l'encarregat d'anunciar totes les decisions que prenia el govern espanyol sobre Catalunya durant el 155. ACN

JOSEP REXACH

Avui, a les 11.30, quan el president de la Generalitat, Quim Torra, nomeni el seu govern, l'article 155 caurà. Ho farà perquè així ho va decidir el senat espanyol el dia que en va aprovar l'aplicació el 23 d'octubre, avui fa 221 dies. Durant aquest temps, l'autogovern ha estat suspès completament, s'han destituït càrrecs, s'han dissolt or-

La Generalitat com una gran màquina que no es pot dir que hagi quedat aturada, però que sí que ha actuat per inèrcia

ganismes i s'han aturat línies de subvencions que ja havien estat pressupostades. Si haguéssim d'explicar gràficament què ha passat aquests mesos, hauríem d'imaginar la Generalitat com una gran màquina que no es pot dir que hagi quedat aturada, però que sí que ha actuat per inèrcia. L'operari que l'ha controlada no era l'habitual i tornar-la a fer funcionar com abans costarà, perquè hi ha funcionalitats que s'han eliminat.

'Molta gent no ha notat el 155. Alguns ajuntaments gairebé ni poden dir que ha existit. Però sí que hi ha moltes polítiques i subvencions que es podien haver implantat i no ho han fet', explica Yolanda Hernández, presidenta de ServidorsCAT. Aquest col·lectiu de treballadors de l'administració va néixer el 26 d'octubre, tres dies després de l'aplicació del 155, per fer un inventari de danys del 155 a la Generalitat.

Les xifres del 155

259
Persones cessades

24
Organismes
suprimits o dissolts

4
Organismes
intervinguts

108
Iniciatives
normatives decaigudes

12
Nomenament
de càrrecs pel Gobierno

92
Afectacions
en la contractació

15
Activitats cancel·lades
o suspeses

25
Línies de subvencions
aturades

9
Pèrdua d'oportunitats
econòmiques

Després de quatre informes, ServidorsCAT ja no en farà cap més, de manera que podem fer servir les xifres publicades el 18 de maig com a definitives. Són aquestes: 259 persones destituïdes, 24 organismes dissolts, 4 organismes intervinguts, 108 iniciatives normatives decaigudes, 92 afectacions en la contractació, 15 activitats anul·lades o suspeses, 25 línies de subvencions aturades i 9 pèrdues d'oportunitats. Les persones a l'exili, empresonades o detingudes no són efecte del 155, sinó de l'acció de la fiscalia i la justícia espanyola.

Les xifres no han parat de créixer fins fa pocs dies. De fet, l'última víctima d'aquest article de la constitució és la cap de comunicació dels Mossos d'Esquadra, Patrícia Plaja, que va ser destituïda per haver criticat la sentència de la Manada al seu compte personal de Twitter. O Jordi Turull, Josep Rull, Toni Comín i Lluís Puig, a qui Quim Torra no ha pogut nomenar per l'amenaça que es continuaria aplicant la intervenció de la Generalitat.

El gran gruix de destitucions i organismes dissolts es va fer en el moment inicial de l'aplicació del 155. Mariano Rajoy va acomiadar Carles Puigdemont, tots els consellers del govern i els seus càrrecs de confiança, es van suprimir quinze delegacions a l'estranger –exceptuant la de Madrid i Brussel·les–, el Diplocat, el Consell Assessor per a la Transició Nacional i altres organismes. Amb el pas dels mesos i les conselleries controlades des de Madrid, la llista d'acomiadats ha

anat creixent: amb contractes eventuais que s'esgotaven i no es renovaven, o amb projectes que no començaven i que haurien requerit contractar nou personal.

Per una altra banda, el govern espanyol també ha acomiadat personal per motius ideològics o 'falta de confiança', com ha argumentat el delegat del govern espanyol a Catalunya, Enric Millo, encarregat de fer els anunciaments de la intervenció. És el cas de la directora de l'Institut de Seguretat Pública de Catalunya (ISPC), Annabel Marcos, destituïda després d'haver sabut, el govern espanyol, que havia traslladat urnes en el seu cotxe als centres de votació durant el referèndum del primer d'octubre. O Antoni Molons, secretari de Difusió i Atenció Ciutadana de la Generalitat, a qui la Guàrdia Civil va investigar per si s'havien fet servir fons públics per al referèndum.

Efectes a curt i llarg termini

De tots els departaments, el més damnificat és el d'Exteriors, segons Yolanda Hernández. L'opció per les delegacions havia permès que Catalunya tingués un alt reconeixement a l'estranger, però el departament ha quedat completament desballestat amb la supressió del Diplocat i les quinze delegacions internacionals. 'L'economia, la cultura i la llengua ja no podran explicar-se a fora com cal, i serà molt complicat recuperar totes aquestes delegacions. Pot semblar que no passa res, que ha servit per a aprimar l'administració, però eren uns puntals importants, no

Les lleixes on s'exposaven algunes de les peces d'art de Sixena buides al Museu de Lleida, després d'haver estat retirades. ACN

només polítics, sinó també culturals i empresarials', diu Hernández.

També s'han aturat 108 iniciatives normatives a causa de la dissolució del parlament i el govern, de manera que tardaran més temps a convertir-se en llei. És el cas del projecte de llei per a la igualtat de tracte i la no-discriminació, la llei contra l'abús bancari o la llei de creació i finançament del sistema d'escoles bressol de Catalunya.

I s'han aturat vint-i-cinc línies de subvenció, que tenint en compte el moment de l'any, ja no podran activar-se. 'Molts consellers, fins que no arribin als departaments i prenguin possessió, no sabran què es trobaran. Però ja som al juny i la majoria d'actuacions ja haurien d'haver començat, perquè costa molt executar-les. Aquest és un any perdut, gairebé.'

Sixena és, segurament, el cas d'indefensió més conegut a què ha estat sotmesa la Generalitat

Indefensió jurídica

Amb el 155, també s'ha sotmès la Generalitat a una indefensió jurídica que en alguns casos ha indignat enormement. El gabinet jurídic del govern català va passar d'un dia per l'altre a les ordres de Madrid, que ha fet i desfet en favor dels seus interes-

sos. Evidentment, el govern espanyol no ha ordenat als advocats de la Generalitat que facin actuacions judicials contra les seves polítiques, com el mateix 155, contra el qual s'hauria pogut presentar un recurs d'inconstitucionalitat.

Durant aquest temps, el govern espanyol també ha fet que la Generalitat se sumés a les demandes contra Artur Mas i els altres ex-consellers al Tribunal de Comptes. Quan va començar el procediment, el govern es va oposar a les demandes presentades per Societat Civil Catalana (SCC) i Advocats per la Constitució. Quim Torra ja ha dit que revertirà aquesta situació.

Sixena és, segurament, el cas d'indefensió més conegut a què ha estat sotmesa la Generalitat. El novembre, en ple conflicte, el ministre de Cultura espanyol, Íñigo Méndez de Vigo, va ordenar

que la Generalitat retirés el recurs contra el trasllat de les obres, que acabà culminant al cap d'uns dies. Segons Méndez de Vigo, el recurs s'havia presentat sense el seu coneixement i consentiment. No sabrem mai què hauria passat si no s'hagués presentat aquell recurs.

Alguna conclusió? 'Ara ja sabem què és un 155. Que allò que és al final de la constitució, i que es va posar per satisfer uns quants, s'aplica i és real', diu amb un somriure resignat Yolanda Hernández. Certament, el 155 no estava desenvolupat a la constitució espanyola i ha estat Rajoy qui li ha donat forma, encara que això pogués arribar a vulnerar la constitució i l'estatut. Avui desapareixerà, però no sabem fins quan. PP, PSOE i Ciutadans ja han avisat que tornarà a aplicar-se si Torra 'desafia' l'estat. Potser és un a reveure. ■

Els foscos negocis de l'estat espanyol

L'Aravot L'estat espanyol, amb la monarquia al capdavant, manté llaços amb dictadures, posant per sobre els interessos econòmics als democràtics

SEDA HAKOBYAN I ALEXANDRE SOLANO

Dimecres va ser detingut l'opositor de Putin, Bill Browder, alliberat poc després per la intervenció de la Interpol.

Aquell mateix dia, es relacionava l'estat espanyol amb els negocis més foscos de la dictadura de Guinea Equatorial.

Dels interessos amb les dictadures, en parlava el diari El País, que assenyalava que Rajoy i sobretot els seus ministres s'havien dedicat a recórrer dictadures i governs autoritaris per dos objectius: un, contractes de grans infraestructures per a constructors i empreses, i dos, l'entrada de nous inversors a grans empreses espanyoles.

Una política en què els interessos econòmics estan per sobre dels drets humans i que ha portat fins i tot a detenir opositors. Una estratègia que no és únicament d'aquest executiu, sinó que esquitxa també els anteriors governs, els serveis secrets i el mateix rei d'Espanya.

La dictadura Kazakhstan: una qüestió d'estat

El 2013, Mariano Rajoy, juntament amb el rei Joan Carlos, va visitar el Kazakhstan, una de les dictadures més restrictives, dirigida des del 1989 per Nursultán Nazarbayev. En el viatge, van arribar a l'acord de vendre vuit avions per a transport militar per 240 milions d'euros. Però les relacions anaven més enllà, i afectaven greument els drets humans.

Uns mesos abans, el desembre del 2012, havia estat detingut a Madrid l'opositor kazakh Alexander Pavlov. Tenia l'esta-

tus de refugiat al Regne Unit, però amb l'oligarca Mukhtar Ablyazov, principal opositor al dictador, van haver de fugir del país quan els serveis britànics els van avisar d'un complot per a assassinar-los.

Pavlov va ser arrestat a Madrid, i va començar un dels casos més estranys de la justícia espanyola. En els mateixos calabossos de l'Audiència Nacional espanyola, sense saber-se com i després d'haver-lo desprecintat, li van robar el mòbil, que sembla que va servir per a localitzar Ablyazov a l'estat francès. El 2014, també van detenir a Madrid l'opositor Muratbek Ketebayev, tot i ser refugiat a Polònia.

L'Audiència espanyola va aprovar l'extradició de Pavlov en una votació ajustada, tot i les denúncies que podia ser torturat. Per a denegar-li l'asil, va ser clau un informe del CNI que el considerava un perill per a la seguretat. L'informe era signat per Beatriz Méndez de Vigo, germana de l'ex-ministre. Cal remarcar que l'estat espanyol és l'únic membre de la Unió Europea amb un conveni d'extradició amb el Kazakhstan.

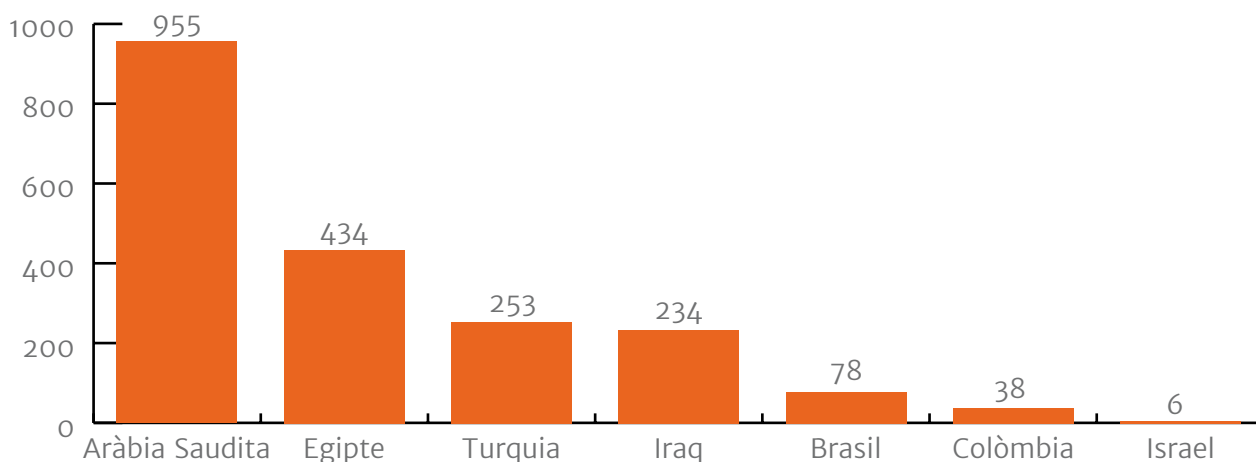
La situació encara tenia més ombres, ja que l'ambaixador del Kazakhstan es va reunir amb el president de l'Audiència espanyola i amb el magistrat Alfonso Guevara, qui, sense tenir-hi competència, va provar que Pavlov fos conduït a un avió militar del Kazakhstan. L'avió només es va poder aturar perquè una funcionària va informar-ne un superior.

Finalment, el Tribunal Suprem va aturar l'extradició, tot i que el govern espanyol ja l'havia aprovada. Les rela-

L'ex-president espanyol, amb el príncep hereu de l'Aràbia Saudita a la Moncloa. E. P.

Venda d'armes entre el 2013 i el 2016 en milions d'euros

cions amb el Kazakhstan avui encara són estretes. És un país molt ric en hidrocarburs, i moltes empreses espanyoles hi tenen interessos. Per exemple, en el viatge del 2013 es van tancar acords per valor de 600 milions d'euros.

El rei Felipe VI va visitar el país l'any passat i es va lliurar a Nursultán Nazarbayev el collar d'Isabel la Catòlica, en nom del rei. El dictador va dir que estava 'molt agraït' pel suport i que Espanya era 'un país molt proper al Kazakhstan'.

El suport a les dictadures

El cas no és únic, el 1987 es va publicar que l'estat espanyol havia venut armes a la dictadura de Pinochet, com a mínim, fins al 1986, mentre les principals potències hi mantenien un bloqueig —el Regne Unit, des del 1974 i els EUA, des del 1979. El mateix any, el govern de Felipe González, basant-se en una llei franquista del 1968, va declarar secreta la informació sobre la venda d'armes.

Fa quatre anys, també es va revelar que l'estat espanyol, ja després de la mort de Francisco Franco, i amb acords signants pel rei Juan Carlos, funcionaris i banquers, havia finançat la dictadura argentina, que es trobava en una situació econòmica crítica.

Però el cas més clar actualment és el de l'Aràbia Saudita. Entre el 2013 i el 2016, es van exportar armes per valor de 1.361,42 milions d'euros, amb un paper clau del rei Felipe VI, qui ha encapçalat diverses delegacions. I des del 6 de setembre del 2017, tenen un acord de secret militar.

El 12 d'abril, el rei va rebre el príncep hereu, amb qui signava un acord de col·laboració per la compra de material de defensa. El conseller delegat de l'Institut de Comerç Exterior va declarar que el paper del rei era 'vital', i el diputat del PP, Jordi Roca, va dir: 'Només defensem els nostres interessos nacionals [...]. En els convenis internacionals cap país jutja els

El rei va rebre el príncep hereu de l'Aràbia Saudita, amb qui signava un acord de col·laboració per la compra de material de defensa

diferents règims perquè per a això ja hi ha organismes internacionals.'

Tanmateix, la legislació espanyola remarca que s'ha de denegar la venda d'articles de defensa a països que no respectin els drets humans. Actualment, Espanya ocupa el setè lloc en el rànking d'exportació d'armes. Entre el 2008 i el 2016, en va vendre per valor de 22.603 milions, i cinquanta dels estats compradors són preocupants o potencialment preocupants perquè hi ha indicis que han comès violacions greus dels drets humans i crims contra el dret internacional.

Com que són actes secrets, no es pot avaluar correctament el risc ni la documentació per assegurar que els estats no fan un ús contrari als tractats signats. Tot i això, ja s'han trobat armament espanyol en els conflictes del Iemen i Síria.

Entre els estats preocupants, hi ha l'Irac (amb el risc de desviament de material a les milícies), Egipte, Israel, i

El rei Juan Carlos visita el dictador Obiang a Guinea Equatorial. ARXIU

Va sortir a la llum que l'estat espanyol havia permès que submarins russos s'avituallessin a Ceuta d'amagat de l'OTAN

un dels aliats principals, Turquia, que ha comès violacions greus dels drets humans amb la repressió contra els kurds.

El gran aliat contra l'autodeterminació

El passat 20 de març, també va entrar en vigor l'acord pel secret militar entre Turquia i Espanya. I en la reunió d'alt nivell hispano-turca a Madrid de l'abril, el primer ministre turc va fer una defensa aferrissada de les bones relacions entre tots dos estats, i va recordar que 'els països europeus, tret d'Espanya' donaven suport al dissident Fethullah Gülen, i que l'espanyol era l'estat de la Unió Europea que millor entenia Turquia.

El primer ministre també va recordar, el suport 'clar' contra l'independentisme ca-

talà d'un país que és el quart soci comercial d'Espanya fora de la Unió Europea, només superat per la Xina, els EUA i el Marroc.

Les bones relacions espanyoles contrasten amb les de la resta d'Europa. El Parlament Europeu va decidir de suspendre les negociacions d'adhesió de Turquia, i el Consell d'Europa va fer una declaració contundent: va dir que les eleccions turques del pròxim 24 de juny no podien ser considerades 'genuïnament democràtiques' a causa de la repressió, el canvi de llei electoral un mes abans de la convocatòria d'eleccions i l'estat d'emergència, vigent des del cop d'estat del 2016.

En canvi, el govern espanyol, que considera Turquia 'amic i aliat', va evitar de

pronunciar-se sobre aquesta qüestió, i manté el suport a l'adhesió turca a la Unió Europea.

Justament, l'estat espanyol va detenir l'agost de l'any passat dos crítics del règim turc, Dogan Akhanli, de nacionalitat i residència alemanya des del 1992, i Hamza Yalçın, fora del país des del 1998 i de nacional sueca des de 2006. Cap dels dos no havia tingut cap problema amb les ordres d'arrest fins que no van arribar a territori espanyol.

L'última actuació abusiva de l'ordre d'arrest, la trobem aquesta setmana amb la detenció per ordre de Rússia de Bill Browder, ciutadà britànic que havia col·laborat amb la Fiscalia Anticorrupció espanyola i que és activista contrari a Vladímir Putin. Per a l'alliberament va ser necessària la intervenció del secretari general de la Interpol.

La relació amb Rússia va més enllà. Va sortir a la llum que l'estat espanyol havia permès que submarins russos s'avituallessin a Ceuta d'amagat de l'OTAN, fet que els permetia de tenir més presència a l'oceà Atlàntic. Això va molestar principalment els EUA i el Regne Unit, que té Gibraltar davant i podia ser objecte de submarins espies.

L'ex-colònia espanyola de Guinea Equatorial

L'ex-comissari José Manuel Villarejo, peça clau de la policia patriòtica en l'operació Catalunya i ara a la presó, ha acusat el CNI d'haver encarregat, amb coneixement de policia i responsables d'Interior, l'informe King, un document que pretenia afavorir Teodorín Obiang, fill del dictador

L'ex-president espanyol José Luis Rodríguez Zapatero i els dirigents socialistes José Bono i Miguel Ángel Moratinos van visitar el 2014 el dictador Teodoro Obiang

El govern de Rajoy va fer servir la influència de Bono per cercar negocis a Guinea Equatorial

de Guinea Equatorial, Teodoro Obiang, i desprestigiar un altre fill, Gabriel Obiang, vinculat amb França.

Per fer l'informe, gràcies a les connexions amb la policia i l'administració, es van fer seguiments, es van punxar telèfons i es va accedir a dades bancàries i personals, que posteriorment es van difondre a la premsa. Per aquesta feina, Villarejo va cobrar 5,3 milions d'euros mitjançant diverses societats amb seu al Panamà.

En l'entramat, també hi ha encausat l'ex-comissari de l'Aeroport de Barajas, Carlos Salamanca, qui, a canvi de regals i diners, va permetre l'accés de persones relacionades amb el règim, sense visat ni control d'equipatge, cosa que podria haver servit els familiars de la dictadura per evadir diners.

El 2014 va ser apartat pel cas Emperador, per haver rebut regals per la màfia xinesa, però sorprenentment la direcció de policia el va enviar a la comissaria general d'Estrangeria i Fronteres, amb unes competències similars. Finalment, el cas va ser arxivat perquè no es va poder acreditar que els regals de la màfia xinesa fossin a canvi de cap gestió.

El negoci de Guinea Equatorial

L'ex-president espanyol José Luis Rodríguez Zapatero i els dirigents socialistes José Bono i Miguel Ángel Moratinos van visitar el 2014 el dictador Teodoro Obiang, president des del 1979. Teòricament, hi anaven per presentar una iniciativa contra la pena de mort. Però tot fa pensar que el motiu real era actuar com

a llobbistes per empreses de l'estat espanyol, cosa que també assenyalava l'oposició guineana.

Els dirigents van ser rebuts pel mateix Obiang, van tenir un cotxe oficial a la seva disposició i van passar la nit a un luxós xalet cedit també pel règim. Bono i Moratinos ja hi havien fet diversos viatges, sense avisar el govern espanyol, per negocis, acompanyant empresaris per fer negocis amb el règim, fins i tot, quan encara tenien càrrecs institucionals.

Encara més. El 2013, la selecció espanyola van jugar de franc un partit amistós a Guinea Equatorial contra la selecció local. Era la primera selecció europea que ho feia.

José Bono, quan era president del congrés espanyol, va encapçalar una delegació de parlamentaris per a afavorir inversions d'empreses, i va arribar a dir que amb el dictador hi havia més coses que els unien que no pas els separaven. Fins i tot, el 2017, el govern de Rajoy va fer servir la influència de Bono per cercar negocis a Guinea Equatorial. Moratinos, tot i ser assessor de l'emir de Qatar, comptava sorprenentment amb un pasaport diplomàtic espanyol i acompanyava empresaris espanyols sense comunicar-ho al ministeri d'Exteriors.

Rajoy defensava el 'ple respecte als drets humans', però en referència a l'ex-colònia deia que ningú no podia 'donar lliçons a ningú'. Una posició que ha estat mantinguda per l'estat espanyol, que tot i defensar nominalment uns valors, fa negocis amb dictadores, encara que sigui passant per sobre de la democràcia. ■

La presidència de Sánchez canvia res? Rufián, Nogueras i Baldoví n'opinen

Congrés espanyol Entrevista als diputats al congrés d'ERC, PDECat i Compromís

ARNAU LLEONART

En tan sols nou dies, la política espanyola ha fet un tomb. Dimecres de la setmana passada, el PP va aprovar el pressupost amb el suport de Ciutadans i el PNB, però l'endemà es va publicar la sentència del cas Gürtel i avui Pedro Sánchez ha estat investit nou president del govern espanyol. Per aconseguir-ho, ha estat clau el suport de partits sobiranistes, que han vist una oportunitat en el desallotjament de Rajoy. La urgència ha impedit de bastir cap negociació profunda, però el canvi de govern dibuixa noves hipòtesis polítiques. N'hem parlat amb representants del PDECat, ERC i Compromís.

Gabriel Rufián (ERC): 'No sabem quina mena de PSOE i Pedro Sánchez ens trobarem'

—Com us sentiu?

—Qualsevol persona decent, independent de les sigles, avui s'ha d'alegrar del fet que corruptes, lladres i carcellers siguin fora del poder. Ara bé, cal recordar que el PSOE és el que és, ho hem dit moltes vegades. Tenim memòria, però no sabem quina mena de PSOE i de Pedro Sánchez ens trobarem.

—Què n'espera, ERC, del nou govern espanyol?

—És una incògnita. Valorem molt el fet que hi hagi segons quines formacions en aquesta nova majoria. Ara bé, no sabem si ens trobarem el Pedro Sánchez de les últimes vint-i-quatre hores, que és conciliador i parlava de dialogar i intentar recuperar les lleis socials tombades al Tribunal Constitucional, o ens trobarem el Pedro Sánchez que els últims temps s'ha alineat amb PP i Ciutadans envers el procés polític de Catalunya. Nosaltres hem deixat molt clar des del principi que això no és pas un sí al PSOE o Pedro Sánchez, sinó que és un no a Rajoy i tot allò que representa.

—Catalunya hi guanya res, amb Pedro Sánchez?

—No únicament Catalunya, sinó tota la població, visqui on visqui, guanya fent fora corruptes de les institucions. No és una opció, agradi més o menys, és una obligació. Ho vam dir al PSOE en seu parlamentària, tan poca gràcia ens fa a nosaltres votar-lo com, segurament, a ell ser amb nosaltres.

—ERC ha aconseguit negociar res a canvi del vot a favor?

—Cal recordar que la moció de censura es va anunciar fa molt poc i que PP i Ciutadans,

El president espanyol Pedro Sánchez. ACN

en una junta de portaveus extraordinària, van convocar la moció de censura pràcticament per a l'endemà. Ho van fer perquè consideraven que reduint els temps a la mínima expressió tot això cauria. I els ha sortit el tret per la culata, a PP i Ciutadans. S'ha pogut parlar molt poc, però nosaltres, sobretot, volem parlar amb el nou govern sobre la situació dels presos polítics.

—**Demanareu de manera formal qüestions com el trasllat a Catalunya dels presos o un canvi d'actitud de la fiscalia?**

—L'apropament dels presos i que els exiliats puguin tornar és crucial. Tothom pot arribar a entendre que tenir Zoido al capdavant d'Interior o no tenir-l'hi ho canvia absolutament tot. Partint de la base que això és un procés polític, que són fiscals polítics i que són jutges polítics, entenem que s'ha de tractar de manera política. Ho volem parlar amb el nou govern.

Míriam Nogueras (PDECat): 'Sobre què farà el PSOE, sóc pessimista, però hem tombat dos dels tres del bloc del 155'

—**Com us sentiu?**

—Tot i que he votat amb una agulla al nas, em reconforta saber que els presos polítics han aplaudit això que ha passat avui. Crec que hem pres la decisió menys dolenta. Però si bé allà l'ambient era de festa, nosaltres continuem amb un conflicte important. Tenim presos polítics, exiliats i un mandat democràtic que continua sota la repressió. Per tant, tenim poca cosa a celebrar. El PSOE i el PSC tenen

molta feina, crec que Iceta i Granados hauran d'explicar molt bé aquest canvi que diuen que representa el PSOE, perquè fins avui han anat de la mà dels del discurs de l'odi i la violència. Sobre què farà el PSOE, sóc pessimista, però és cert que hem tombat dos dels tres del bloc del 155.

—**Què n'espera, el PDECat, del nou govern espanyol?**

—Una cosa és què n'espero i una altra què crec que passarà. Vull pensar que s'obre una situació nova, però no pas amb actors nous. Tenim l'oportunitat de sortir de l'enrocament on érem. Si avui ha passat res de bo, és això. És un escenari obert, però hi ha més gent que hi veu llum i perspectiva que no pas ahir. Que la situació serà diferent és evident, però a partir d'aquí veurem quin paper hi tindrà cadascú.

—**El PDECat va aconseguir negociar res a canvi del suport a la moció de censura?**

—Això ho han portat els portaveus. En el discurs de Pedro Sánchez, hi va haver un canvi de relat, feia quatre dies parlava de Quim Torra com un nazi i era al costat del govern que ens reprimia. En el discurs va parlar de diàleg i de trobar solucions polítiques i no jurídiques al conflicte entre Catalunya i Espanya. Per tant, entenc que n'hem de treure alguna cosa, de la voluntat de fer coses i de parlar amb les forces sobiranistes. Al final ha caigut el Partit Popular, entra en escena un govern molt dèbil i demà a Catalunya es nomenarà un govern fort, amb una majoria absoluta. En aquest sentit,

1. Gabriel Rufián. ALBERT SALAMÉ // 2. Míriam Nogueras. VW
// 3. Joan Baldoví. E.P.

La urgència ha impedit de bastir cap negociació profunda, però el canvi de govern dibuixa noves hipòtesis polítiques

crec que la jugada és bona. No perquè el PSOE hagi de pagar res pel nostre vot, sinó perquè en l'àmbit internacional haurà de projectar una imatge d'Espanya molt diferent de la d'aquests últims anys.

—Demanareu de manera formal qüestions com el trasllat a Catalunya dels presos o un canvi d'actitud de la fiscalia?

—Fa molt de temps que ho reivindicuem, això. També és cert que la postura de l'altre costat sempre ha estat: 'la política és independent i nosaltres no hi podem fer res', però després truquen al Tribunal Constitucional per dir-li què ha de decidir. I totes les relacions que hi ha al voltant del jutge Pablo Llarena, com el fet que la seva dona sigui la millor amiga de Soraya Sáenz de Santamaría. No ens enganyem, d'independència judicial a Espanya, poca. I no ho diem nosaltres i prou, totes les intervencions parlamentàries han fet èmfasi que cal reformar el poder judicial. Tots han parlat d'aquesta degradació democràtica i del poder judicial. Que hi hagi presos polítics és una ignomínia. Tots els mecanismes

per a millorar la situació dels presos es posaran sobre la taula. I veurem quina és la reacció del nou govern.

Joan Baldoví (Compromís): 'L'etapa és complicada, però s'obri una finestra a l'esperança'

—Com us sentiu?

—Feliç i esperançat. És una sensació que tinc des d'ahir a la vesprada. Sé que l'etapa és endimoniadament complicada, però s'obri una finestra a l'esperança que es puguin canviar moltes coses, que ací puguem treballar d'una manera normal, com s'ha de treballar en el congrés, i que per fi puga haver-hi diàleg en aquelles qüestions on fins ara no n'hi ha hagut. Els problemes, si no s'aborden en una taula, són impossible de resoldre.

—Què hi guanya, el País Valencià, amb Pedro Sánchez?

—A curt termini, i respecte del pressupost, potser no gaire, però s'hi poden fer modificacions. També pense en la política de nomenaments. Se m'ocorren dues institucions que estaven fent prou la mà al govern valencià, com el delegat del govern i la confederació

hidrogràfica del Xúquer. Qui diu això diu tantes i tantes coses més, però m'han vingut al cap aquestes dues administracions que entorpien la llavor del nostre govern i de molts batlles. Qualitativament, també millorarem molt.

—Compromís va poder negociar res a canvi del sí?

—No, i us ho dic amb sinceritat. Ens vam reunir amb José Luis Ábalos dimarts al matí, la moció es començava a discutir dos dies després, i evidentment no vam poder negociar. Les negociacions requereixen més temps i no poden ser d'avui per a demà. Sí que constatarem que el PSOE no té majoria absoluta, són 84 diputats, una xifra que impossibilita de governar sense arribar acords. Aquest matí li he demanat que fóra sensible a les demandes dels valencians. I que els problemes valencians no es tornen a deixar sine die en la nevera, sinó que els aborem d'una vegada. El finançament i el deute són absolutament imprescindibles. Quan comencem a redactar el pressupost, que siga un pressupost un poc més just amb el poble valencià. ■

7 DIES

{ La selecció de la setmana { 28 de maig - 1 de juny

Dilluns 28.
Rússia i la Xina
assaltaran aviat
l'economia
mundial amb una
criptomonedra
basada en l'or

vw

Dimecres 30.

‘Els empresaris valencians
comencen a no estar tan
orgullosos de tenir carnet del
PP’

N.C.

Divendres 1.

Cau Mariano Rajoy

ACN

La vice-presidenta del govern espanyol seu al costat de l'escó buit del president, Mariano Rajoy. ACN

Cau Mariano Rajoy

Política El PNB anuncia que votarà a favor de la moció de censura de Pedro Sánchez i permetrà que tiri endavant

REDACCIÓ

Mariano Rajoy deixarà de ser president del govern espanyol. La moció de censura presentada pel PSOE tirarà endavant al congrés amb el suport finalment també del PNB, que farà que obtingui 180 diputats dels 176 necessaris. El portaveu parlamentari del PNB al congrés espanyol, Aitor Esteban, ha anunciat que el seu grup donarà suport a la moció, 'per ètica i per responsabilitat', i ha deixat clar que han pesat en la seva decisió la sentència d'aquesta setmana del cas Gürtel i l'actitud del PP envers el nacionalisme basc i català.

Esteban ha advertit Sánchez que 'no abusi de la prerrogativa que li concedeixen' votant sí a la moció de censura.

Amb Mariano Rajoy absent en la sessió d'aquesta tarda, deixant buida la cadira al costat de Soraya Sáenz de Santamaría, Esteban ha recordat que un 'no' no hauria portat pas estabilitat a la vida política espanyola per l'amenaça de Ciutadans de noves mocions de censura i el 'degoteig dels tribunals'. Però ha avisat Sánchez: 'El camí no és modificar el delictes de rebel·lió al codi penal, sinó dialogar i provar de trobar-se i reconèixer que hi ha un problema nacional.'

Sánchez li ha agraït el gest dient que volia fer del PNB un

soci preferent i ha destacat que volia 'restablir' el diàleg amb el País Basc i Catalunya.

És un suport que s'afegeix al vot dels diputats del PSOE, els d'Units Podem, Compromís, Nova Canàries, PDECat, ERC i EH Bildu. Prou vots per a fer caure Mariano Rajoy.

Si, efectivament, demà Pedro Sánchez aconsegueix tots aquests vots, la presidenta del congrés ho posarà immediatament en coneixement del rei espanyol i del president del govern espanyol en aquell moment, Mariano Rajoy. A partir d'aleshores, Sánchez serà considerat 'investit amb la confiança de la cambra', tal com recull la constitució espanyola, i Felipe VI el nomenarà president.

Què passa si dimiteix Rajoy?

Si Rajoy dimiteix —tal com també li ha demanat reiteradament el dirigent del PSOE durant la sessió del matí— s'aplicaria l'article 101 de la constitució espanyola i passaria a governar 'en funcions'. Això forçaria el rei espanyol a obrir una ronda de contactes i proposar (sense termini) un candidat a la investidura.

En cas que es presentés algú i aquesta investidura resultés fallida, s'obriria el termini de cinquanta-quatre dies per a fer efectiva una altra investidura abans de la convocatòria d'eleccions. Per a ser investit n'hi ha prou amb una majoria simple. ■

'GRÀCIES PER LA FEINA FETA DURANT EL TEU MANDAT, NO HA ESTAT GENS FÀCIL'

CARTA DE JAUME PADRÓS A TONI COMÍN

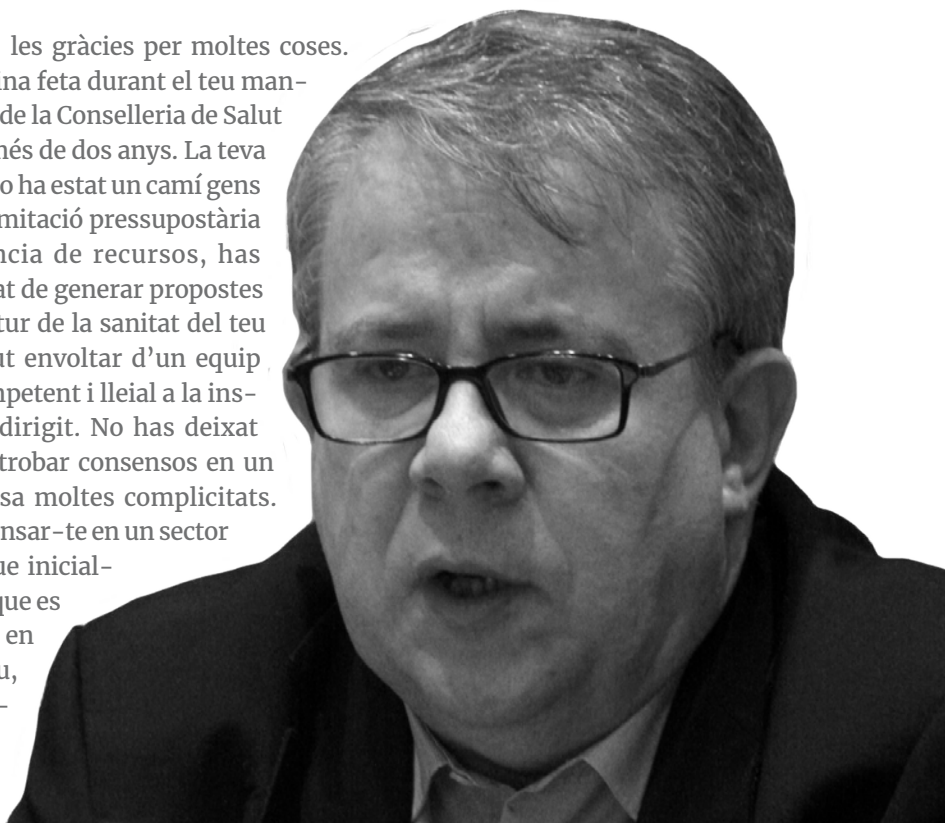
Carta del president del Col·legi de Metges de Barcelona, Jaume Padrós, a Toni Comín, que és a l'exili des del 30 d'octubre · 'Cartes per la llibertat' és un espai de VilaWeb per a expressar la solidaritat amb els presos polítics i exiliats i, ahora, per a fer saber qui són

Benvolgut conseller i amic:

Quan llegeixis la present estarem a punt que es constitueixi el nou govern de la Generalitat i, com et pots imaginar, es fa molt estrany escriure't i haver d'expressar tot allò que hom vol dir i fer-ho de manera adequada.

Voldria que aquesta no fos exactament una carta política ni institucional, com correspondria, atesa la meva responsabilitat com a president del Col·legi de Metges de Barcelona. Fa anys que ens coneixem i la condició de la lletra present és que és pública. Tant hi fa, potser, atès que entre tu i jo sempre hi ha hagut franquesa i confiança, encara que a vegades hàgim discrepat.

Voldria donar-te les gràcies per moltes coses. Primer, per la feina feta durant el teu mandat al capdavant de la Conselleria de Salut durant aquests més de dos anys. La teva responsabilitat no ha estat un camí gens fàcil. Amb una limitació pressupostària i una insuficiència de recursos, has tingut la capacitat de generar propostes pensant en el futur de la sanitat del teu país i t'has sabut envoltar d'un equip professional competent i lleial a la institució que has dirigit. No has deixat de treballar per trobar consensos en un sector que precisa moltes complicitats. Has hagut d'endinsar-te en un sector molt complex que inicialment t'era aliè i que es trobava immers en un soroll excessiu, políticament in-

teressat, que ens allunyava de poder encarar els grans reptes que el sistema necessitava –i necessita– encarar per mirar el futur amb optimisme. La teva preocupació social per l'equitat i la igualtat crec que restarà el subratllat de la teva gestió.

Però la feina i molts projectes han quedat per completar. Els fets d'octubre del 2017 han canviat la història de Catalunya i, a tu, la vida. Vas triar, com el president Puigdemont i altres consellers, anar-te'n a l'exili. Com la majoria dels nostres conciutadans, he pensat moltes vegades en la duresa i la transcendència de la decisió i, sobretot, en les seves conseqüències. T'he de confessar que no vull més herois ni més màrtirs per al meu país, prou n'hem tingut a la nostra història. Però les grans decisions –tan discutibles com es vulgui–, preses des de la llibertat de consciència i amb convicció pacífica i democràtica, ennobleixen qui les assumeix i la societat a la qual serveixen.

Et vull a casa aviat, amb els teus. Però sé també que això no serà possible davant l'absència de bona política que compregui que només hi ha una sortida amb un diàleg sincer. I que aquest diàleg només serà possible si s'abandona el camí aberrant que aboca a tenir presos i exiliats polítics i si s'entén que solament hi ha una possibilitat de recomposició real de la situació, que és la de deixar que el poble de Catalunya pugui decidir el seu futur en llibertat, i respectant el pluralisme i les diferents sensibilitats ideològiques i identitàries que conviuen al nostre país.

Ara comença un nou capítol –no una etapa–, amb la constitució d'un nou govern, un pas imprescindible perquè els representants legítims del país recuperin les institucions i disposem novament de més instruments per a la defensa del país.

I, amb emoció continguda, et dono les gràcies pel teu compromís, ara per la teva generosa renúncia i per tot el que has fet per la sanitat de Catalunya.

Deixa'm acabar recordant una frase del gran psiquiatre Víktor Frankl: 'A una persona li poden arrabassar tot, llevat d'una cosa, l'última de les voluntats humanes: l'elecció de l'actitud personal davant un conjunt de circumstàncies per a decidir el seu propi camí.'

Amb la convicció i l'esperança de retrobar-nos ben aviat, rep una abraçada ben forta,

Jaume Padrós
President del Col·legi de
Metges de Barcelo-
na

Com Rússia i la Xina assaltaran aviat l'economia mundial amb una criptomoneda basada en l'or

Moneda Tots dos països preparen de manera imminent operacions que canviaran completament el comerç mundial, acorralant el dòlar i l'euro

REDACCIÓ

L'economia mundial es basa en l'intercanvi. I l'intercanvi necessita d'una divisa que el faci efectiu. Fins ara, ha estat sobretot el dòlar, però això pot canviar d'una manera dràstica els mesos vinents amb l'emergència d'una criptomoneda sostinguda en les reserves d'or de la Xina i potser de Rússia també. Amb això, l'economia mundial canviaria de manera dràstica i els Estats Units i Europa podrien perdre ràpidament l'actual lideratge econòmic.

Hi ha, de fet, seixanta-cinc estats que ja han acceptat de formar part de l'anomenada 'Nova ruta de la seda', el gran projecte de reconfiguració de l'economia mundial que encapçala la Xina. Estudien

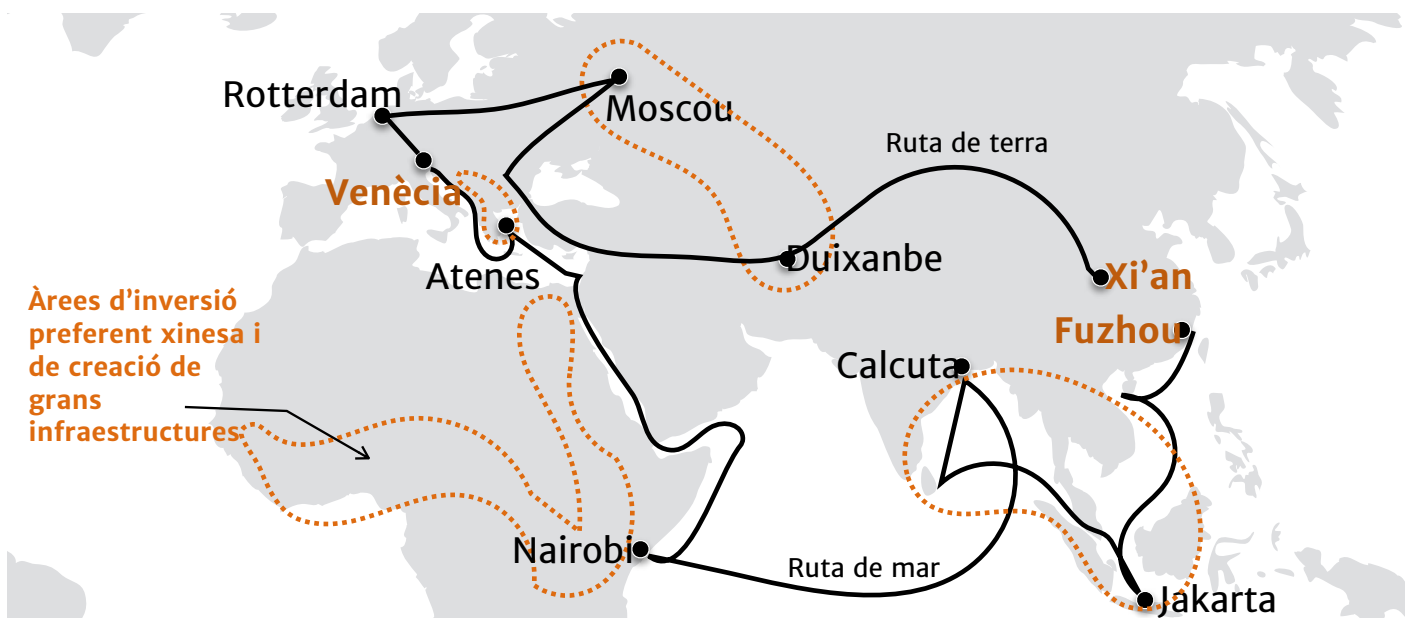
que les transaccions entre ells siguin en iuans, la moneda nacional xinesa, i no pas en dòlars. De fet, a Xangai ja se n'hi fan les primeres d'or i petroli, cosa que palesa que és capaç de substituir el dòlar.

Però la moneda americana encara és arreu la preferida per a intercanviar atesa la seva màxima credibilitat. Des dels anys trenta del segle passat que no és recolzat en l'or, però així i tot compradors i venedors accepten que fer-hi transaccions és segur. Una moneda en paper, al cap i a la fi, només té valor si el banc emissor considera que pot respondre-hi. Tradicionalment, això es feia emetent paper que en realitat corresponia a la mateixa quantitat d'or guardada en el banc central. Decidides a lluitar contra el dòlar i l'euro, la Xina i Rússia en van acumulant

Lingots d'or xinès. EP

La nova ruta de la seda

enormes reserves per a garantir als inversors que l'ús de la divisa és segur, de fet, més segur i tot que el dòlar. Si cada iuan o ruble es pot convertir en el seu equivalent en or, la seva confiança i la seguretat serà molt més gran i, per tant, la seva capacitat de competir i de desbancar el dòlar i l'euro serà més probable. I això podria consolidar ben ràpidament la conversió de l'economia xinesa en la principal economia del món.

L'objectiu xinès: acorralar el dòlar i l'euro

Si la Xina instaura un sistema de comerç basat de nou en l'or i el lidera amb els seus aliats, els Estats Units i Europa podrien ser marginats ben aviat. Encara més si Rússia, com indiquen algunes informacions, estigués disposada a unir la seva força amb la Xina, cosa que es dedueix dels seus moviments recents. Si

tots dos estats creen, com tot indica que estan a punt de fer, una nova criptomoneda, més sòlida perquè estaria basada en les reserves d'or, aleshores ells, els països de la 'Nova ruta de seda' i probablement bona part dels països emergents anomenats BRICS (com ara l'Índia) gairebé podrien desconnectar a l'instant de la dependència de la divisa americana i passar a comprar i fer transaccions de petroli, armes, productes de consum o qualsevol altra cosa sense haver de dependre ni del dòlar ni de les institucions financeres occidentals com a intermediaris. L'impacte de tot plegat sobre l'economia mundial seria enorme.

Vist amb perspectiva, tots els moviments de la Xina dels darrers deu anys semblen haver-se encaminat vers aquesta direcció. Ha controlat el deute i alhora ha esdevingut el creditor principal

del nord-americà. També ha acumulat tones d'or a un ritme frenètic, ha seleccionat deu estats com els seus principals exportadors de petroli i ha fet de la borsa de Xangai el centre d'aquest comerç. Tot en iuans. Finalment, ha invertit autèntiques fortunes en països africans i ha llançat la iniciativa de la nova ruta de la seda. Tot plegat amb una obsessió al cap: acorralar i marginar el dòlar, cosa que redueix dràsticament la capacitat de maniobra dels Estats Units. La tradicional paciència xinesa sembla que està a punt de donar resultat.

Rússia, clau en la batalla per Europa

El gran comodí d'aquesta batalla és Europa. La Xina s'ha assegurat de tenir la majoria de les economies asiàtiques i africanes del seu costat i, per definició, l'economia dels Estats Units ha d'estar-ne fora.

Però què passa amb Europa? En el context d'aquesta reordenació del comerç mundial, restaria com a l'únic gran aliats dels Estats Units. Malgrat l'esforç, la Xina no ha aconseguit de penetrar en el continent amb la ruta de la seda, a la qual només s'ha unit Sèrbia, entusiàstica, i Grècia, amb reticències. I què s'esdevindria, si Rússia entrés en joc, amb la seva capacitat reconeguda d'interferir en els afers europeus?

És evident que, si anés així, les coses canviarien molt. Rússia conserva una influència molt notable en unes quantes àrees d'Europa. Hi ha estats del centre i dels Balcans que, tot i formar part de la Unió Europea, miren cap a Moscou i, atès el desencantament creixent amb Brussel·les, encara més. Països com Hongria, Eslovàquia, Bulgària o Xipre han cultivat intensament les relacions

amb Rússia i s'han oposat de manera més o menys tímida a mantenir-los les sancions arran de la invasió de Crimea. Ara, la formació del nou govern italià pot accelerar la dinàmica a favor del Kremlin, car, en el pacte de govern, la quarta economia de la UE es manifesta contrària a mantenir aquestes sancions que la Unió Europea haurà de tornar a aprovar, en un vot per unanimitat, al setembre. Si Itàlia ho impedeix, més encara si ho fa amb més països donant-li suport, el ball podria començar, perquè Rússia podria llençar el seu projecte de criptomoneda a una Europa dividida i afeblida.

El sorprenent gir rus

El gir de Rússia respecte de les criptomonedes ha estat espectacular. En pocs mesos, ha passat de prohibir-les a posar-les en el centre de l'estratègia econòmica. Putin sembla haver entès de sobte alguna cosa.

La maniobra coincideix també amb la Xina, atès que Rússia va acumulant tones d'or, tantes que al mes de març va superar les de Pequín. A final de l'any passat, segons les xifres oficials del Gold World Council, la Xina tenia 1.842 tones d'or i Rússia 1.838. Són unes quantitats que estan molt lluny de les 8.000 que guarden els Estats Units, però també de les de pràcticament cap altre estat. França encara els supera amb més de 2.000 tones, però el Regne Unit, per exemple, en té només 310. L'estat espanyol, 218. Catar, 12; el Brasil, 33; el Japó, 262 i Suïssa, 1.040.

Hi ha un detall, malgrat tot, que no ha passat desapercebut. Les reserves d'or dels Estats Units i de la immensa majoria dels estats no han canviat gens els darrers deu anys. No n'han comprat ni un gram més, mentre que Rússia i la Xina n'han més que doblat la quantitat. De fet, Rússia ha fet una progressió com ningú,

perquè al final de la URSS n'hi van restar solament 290 tones, una xifra que Putin ha multiplicat unes quantes vegades des de la seva arribada al poder.

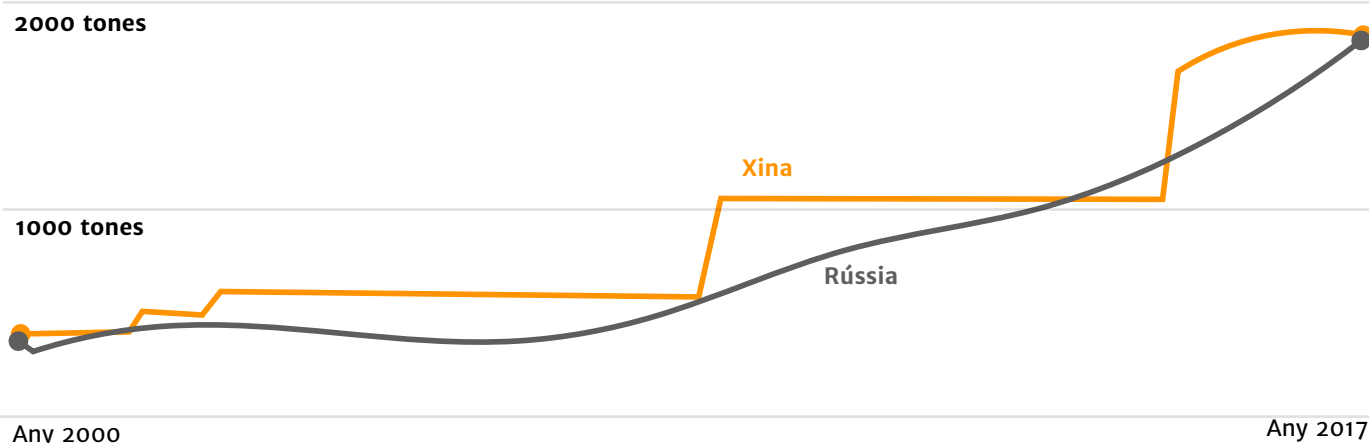
La maniobra, com és lògic, ha cridat l'atenció dels economistes i els polítics, que durant molt temps havien opinat que tenia a veure amb la voluntat d'independència financera de l'estat rus o amb la necessitat de resistir més bé les sancions internacionals. Fins l'any passat, Rússia prohibia l'ús de les criptomonedes i això no permetia imaginar que preparava un pas audaç com el de la Xina. Però de la nit al matí tot va canviar.

Sobradament, Vladímir Putin l'estiu passat va anunciar el suport a les tecnologies *blockchain* i a les criptomonedes. I aquest mateix gener el parlament rus ja va estudiar una legislació molt favorable a aquestes activitats. No solament això, sinó que ja

han engegat a Sibèria la instal·lació més gran del món per a crear bitcoins i creixen els rumors sobre una gran operació en aquest terreny del Kremlin, en paral·lel o en coordinació amb la Xina i amb la possibilitat de crear una criptomoneda basada en el patró or.

Si les informacions es confirmen del tot i si Rússia i la Xina, tots dos junts o per separat, posen en funcionament aquesta nova divisa recolzada en les reserves d'or i l'aconsegueixen convertir, gràcies a la facilitat de distribució que permeten les noves tecnologies, en la moneda d'intercanvi comercial entre un grup gran de països, la majoria d'experts consideren que el dòlar es devaluarà ràpidament enfront de l'or i que en molt poc temps es podria configurar de bell nou el comerç global en la seva totalitat, amb un impacte molt negatiu sobre les economies dels Estats Units i d'Europa. ■

Evolució de les reserves d'or de la Xina i Rússia

VICENT
PARTAL

director@vilaweb.cat

QUE AQUEST GOVERN NO OBLIDE PER QUÈ ÉS ON ÉS

El president de la Generalitat va fer ahir el pas que s'esperava aquestes darreres hores. Torra va acceptar les condicions de Mariano Rajoy per a formar govern i va canviar els quatre consellers restituits per quatre que l'executiu espanyol, en teoria, acceptarà.

Alhora que prenia aquesta decisió dolorosa, el govern anunciava una querella per prevaricació contra Mariano Rajoy, perquè la publicació dels nomenaments al DOGC era un 'acte degut' que no es podia impedir. El precedent de la querella que havia d'haver interposat el parlament dies enrere no ajuda gaire a confiar-hi, però d'entrada cal creure que el nou executiu ho farà. I esperem que així siga.

—
La decisió del president Torra entristeix, ni que siga el final lògic d'un procés de cessions que va començar el 27 d'octubre, immediatament després de la proclamació de la independència. Aquell dia es va cedir en el punt principal, no fent efectiva la república. I després no s'ha deixat de cedir fins ahir. Els partits van acceptar de competir el 21 de desembre en unes eleccions fraudulentas i il·legals. Van acceptar de formar un parlament de legitimitat més que dubtosa. El 30 de gener, quan els tres partits s'havien posat

d'acord, el president del parlament va frenar la possibilitat que Puigdemont fos ratificat en el càrrec i que es fes efectiva la restitució que reclamaven els ciutadans amb el seu vot. Junts per Catalunya, sorprenentment, ho va acceptar i d'aleshores ençà s'ha cedit pràcticament en tot. És clar que hi ha hagut resistències importants, principalment la batalla jurídica internacional i el combat de la gent al carrer, però al cap i a la fi som on som perquè la majoria de la classe política independentista no ha volgut assumir el cost, col·lectiu i fins i tot personal, de la desobediència.

—
Que Torra accepti la peregrina idea —sense cap base jurídica— que Lluís Puig, Toni Comín, Josep Rull i Jordi Turull no poden ser consellers cal entendre-ho com la conseqüència lògica de tot això que ha anat passant aquests mesos. Només la CUP (i organitzacions civils com ara l'ANC) s'ha mantingut i ha reivindicat una vegada i una altra que es fes una cosa diferent,

en la línia de recuperar la legitimitat truncada pel colp d'estat i de no acceptar imposicions. Però s'ha trobat sola perquè en aquest camí no l'han volguda seguir ni Esquerra ni Junts per Catalunya, amb els matisos i gradacions entre ells, que són ben visibles i tothom sap.

—
Vist des d'aquesta perspectiva, doncs, espere que aviat puguem interpretar això d'ahir com el final d'un recorregut de cessions que és conseqüència de no haver fet efectiva la república proclamada el 27 d'octubre. I que ha acabat intentant gests que, precisament després de tantes cessions anteriors, ja no tenien credibilitat. Aquesta hauria de ser la darrera cessió, conseqüència d'haver acceptat de fet el 155. De manera que ara cal estar a l'aguait per a veure si hi ha un canvi d'actitud o no.

—
I estic segur que en tindrem la resposta ben aviat. En el mateix instant que es forme el govern, el 155 decaurà. Però ningú no es pot creure que minvarà la pressió del govern espanyol sobre el govern de Catalunya. Menys encara enmig de l'espectacle que es viu a Madrid, que reclama un escreix de gestualitat. Estic cert que Rajoy tardarà pocs dies a marcar noves imposicions per a fer recular més encara la majoria de govern. I quan passe això serà el moment de començar a valorar on vol anar la majoria republicana, fins on vol arribar. El fet que el pacte de govern excloga implícitament cap desobediència serà una llosa autoimposada que pesarà molt. Però de moment caldrà esperar i seguir amb atenció tot allò que vaja passant.

—
Tradicionalment, als nous governs hom els donava cent dies abans de fer-ne cap balanç. I els cent dies, en aquest cas, serà una bona marca. N'estic segur. Si no em fallen els comptes parlem del 6 de setembre. I el mes de setembre s'haurà aclarit del tot la situació política dels exiliats i segurament serem a punt d'encarar un judici contra els presos que ara ja no és prou clar que siga el que esperàvem. El xou madrileny s'haurà resolt o faltirà poc per a fer eleccions i el primer Onze de Setembre republicà marcarà el to de la ciutadania. Un dia que serà molt important.

—
Serà molt important perquè aleshores ja hauran començat a comprovar si hi ha oportu-

nitats que es puguin aprofitar d'una manera immediata o no. I serà molt important perquè el carrer haurà de tornar a prendre el protagonisme. Sabrem, amb prou seguretat, si la tardor del 2018 i la primavera del 2019 ens oferiran o no oportunitats de tornar al primer d'octubre i al vint-i-set. Ja sabrem gairebé segur si la legislatura es limitarà a fer això que ara en diuen 'autonomisme republicà' o si se cercarà l'enfrontament amb l'estat espanyol i l'ambició nacional i republicana per rematar la feina iniciada.

—
De possibilitats, vist des d'ara, sembla que no en faltaran. Més aviat podem esperar una tardor i una primavera molt calentes si el Consell de la República comença finalment a treballar, si Espanya perd davant la justícia internacional però s'encabota a jutjar els presos com si no passàs res, si hi ha eleccions que permeten de superar la barrera del 50% o si de debò els grups independentistes tenen la generositat necessària per a fer de les eleccions municipals un nou 14 d'abril. Són oportunitats de reprendre la batalla per la república que avui ja podem veure, però que no seran efectives ni probables si el govern no comença a liderar avui mateix.

—
Però la clau de tot plegat serà la que ha estat sempre. No hauríem arribat al 9-N sense una Via Catalana que fes pressió als polítics. No hauríem arribat al 27-S sense les grans mobilitzacions de la Meridiana i la Diagonal. No hauríem arribat a la proclamació de la República sense el primer d'octubre i la vaga de país. No hauríem resistit el colp d'estat sense la impressionant manifestació del carrer de la Marina. No hauríem guanyat el 21 de desembre sense la mobilització de Brussel·les.

—
Els partits polítics independentistes, això ho sabem tots, han anat sempre a remolc de la gent i ara caldrà renovar aquesta pressió i dirigir-la en la línia adequada. Dirigir-la a aconseguir que aquest govern no oblide en cap moment que va ser votat com una renovació del vot fundacional del primer d'octubre. Els podem donar cent dies de gràcia i ho farem, però ells han de ser conscients que els vigilem a partir del primer minut perquè no oblidin el sentit del vot. De fet, a partir d'avui mateix. 🇪🇺

LA VERITABLE CREU

MARTA ROJALS

«Mentre els demòcrates fan bullir les tertúlies i les xarxes amb collonades estètiques, els feixistes van fent seus els carrers i t'assalten en un matí l'ajuntament»

Ara en volen dir guerra de símbols, interessadament. Perquè figura que si parlem de creus, de llaços, del groc –quin invent, el groc–, ens oblidarem de la denúncia que representen. Seria una mica el trasllat d'aquella premonició-instrucció de Juan Luis Cebrián que si l'estat prenia les competències a Catalunya, els independentistes ja no demanarien la independència sinó la recuperació de l'autonomia. I aquesta estratègia, que jo sàpiga, només ha funcionat dins l'àmbit del PSC i comuns, i encara d'aquella manera, perquè la 'recuperació' de l'autonomia la reclamen als independentistes, flipantment, i no pas als lladres de parlaments. En fi: els camins del nacionalisme espanyol són inescrutables.

Dèiem això de no caure en guerres de símbols, i ara semblarà que em contradic, perquè servidora és de les que troben poc afortunades les creus grogues, senzillament perquè remeten a la mort de persones –així sense pensar gaire: genocidis, feminicidis, refugiats ofegats al Mediterrani–, a un significat que ja tenien, que ja està agafat, per dir-ho així, i que els activistes grocs no poden extrapolar d'avui per demà, per més (bona) voluntat que hi posin. Per això, perquè el manlleu d'una significació tan sensible i entesa per tanta gent es fa difícil d'entendre –fora dels cercles de convençuts, i voldria pensar que les reivindicacions no són d'autoconsum–, entre el simbolisme universalment acceptat i l'ocasional, hi surt perdent el segon, és a dir: la denúncia de la repressió i el record dels represaliats. I, per si cal dir-ho, tot això no treu que bla, bla, bla.

Quan en una reivindicació n'has d'anar brandant el llibre d'instruccions –'representem la mort de la democràcia!, la defunció dels drets fonamentals!, que no sabeu llegir?'– és que el missatge no acaba de funcionar, i el clam té molts números de perdre's entre el soroll eixordador de la propaganda ultra-espanyolista. I ara, pecadora confessa com sóc, obro els braços i a mi les pedres, companys de batalla. Què hi farem: hi ha independentistes que discrepem de segons quines iniciatives 'dels nostres', i trobem que s'ha de poder dir. De la mateixa manera que hi ha unionistes que discrepen d'algunes iniciatives unionistes i també ens agradaria sentir-los emetre'n una reprovació neta, sense pal·liatius. Sense pal·liatius vol dir sense repenjar-se en la crossa de 'tant els uns com els altres', o sense insinuar de fons que els 'indepes' han despertat el feixisme i que ara mira, #quédesastre i #quémalto, mirant sempre cap al mateix cantó.

Ara bé. Mentre que l'independentisme té garantida l'autocrítica fins al mínim detall –avui creus punt sí, creus punt no, si representen o no representen prou a-cu-ra-da-ment tal cosa–, mentre ens flagel·lem per no assolir la perfecció i ens procurem tot de debats estèrils aplaudits per l'unionisme soft, sempre encantat d'eludir el fons de la qüestió, pam: el portaveu de l'anticatalanisme al parlament, a qui l'últim que el perd és l'estètica, t'arrenca el símbol d'un escó que no és seu en un atac frontal, sensibílissim i sense manies a tants catalans com calgui, i aquí no passa res; i també, mentre el debat públic es desvia cap al gust o disgust per com denunciem la pèrdua de llibertats civils, ai, què dirà la senyora, pam: una turba de feixistes se't planta a la plaça de Sant Jaume de Barcelona –'què voten aquesta gent...?', cantaria jo–, embogits pel llaç que expressa la solidaritat de la ciutat amb els presos polítics, i et munten tranquil·lament els 'tumults' que ja voldria Llarena per a la seua novel·la *Rebelión*. I tampoc no passa res.

Total, que mentre els demòcrates fan bullir les tertúlies i les xarxes amb collonades estètiques, els feixistes van fent seus els carrers i t'assalten en un matí l'ajuntament, amb els antiavalots llimant-se les ungles fins a la pròxima mani 'indepe'. Humilment, crec que tot això canviaria molt si els esforços que els unionistes soft dediquen a deplorar cada 'error' de l'independentisme –forts contra els febles, febles contra els forts–, tinguessin una correspondència anàloga i proporcional envers els propis del neofalangisme, amb les seues bretolades incendiàries al parlament i els seus cúters, les seues navalles i els seus 'Viva Franco, os vamos a matar a todos!' al carrer. Imagineu-vos com de potent seria la resposta si els escrúpols dels soft contra el feixisme –la veritable creu– fossin a escala dels que exhibeixen contra els 'indepes': ja veig les xarxes bullint i els carrers plens, és que ho tallàriem en sec. Però, de moment, sembla que amb el #quédesastre i el #quémalto do es viu més bé. Antes 'facha que rota', com va dir aquell. 🇪🇸

Fotograma de vídeo d'unionistes sabotejant una instal·lació de creus grogues a Canet. vw

VICENT
PARTAL

director@vilaweb.cat

NO A RAJOY, NO A SÁNCHEZ

Avui comença al congrés espanyol el debat d'una moció de censura convocada pel PSOE contra Mariano Rajoy. I tot fa pensar que demà ERC i el PDECat hi votaran a favor. Aquests darrers mesos hem vist moltes actuacions dels partits polítics independentistes que fan mal d'entendre i, crec, també d'explicar. Però de totes aquesta, el regal dels seus vots al PSOE, és la que se'm fa més difícil de capir.

Cal escoltar el discurs que farà avui Pedro Sánchez, és clar, però em costa de creure que pugui aportar res de nou respecte del procés d'independència i respecte de la regressió autoritària que ha de suportar d'una manera molt particular el Principat. De fet, ha demanat els vots dels diputats dels dos partits independentistes en canvi de res i gairebé sense ni parlar-hi. Aquesta actitud, per si mateixa, ja és insultant. Jo podria arribar a entendre que els vots anassen en canvi de coses molt concretes, fàcils de comprovar i visibles ja el primer minut. Però aquesta actitud acomplexada de llevar Rajoy del govern perquè no siga dit que continua manant per culpa nostra

no solament m'és difícil de compartir, sinó que em preocupa molt.

—

Els independentistes catalans no tenim cap obligació de fer fora Rajoy per posar-hi Sánchez. No hi veig cap motiu si, com és obvi i evident, dissabte no canviarà res, en cas que Sánchez acabe essent investit despús-demà. Després de no fer real la República proclamada, de participar en unes eleccions imposades i d'acceptar que el govern de l'estat espanyol impose les condicions en què es pot formar govern, ara córrer tots a votar Sánchez no pot fer res més sinó afegir encara més descrèdit a la manera d'actuar dels partits independentistes.

Perquè Sánchez va votar el 155, sí o no? Perquè Sánchez ha justificat la presó de la presidenta Forcadell, del vice-president Junqueras, dels consellers i dels Jordis, sí o no? Perquè Sánchez ha manipulat la realitat dient que el president Torra és un racista, sí o no? I els del partit de Sánchez? Els socialistes han votat al Parlament de Catalunya sempre i en bloc amb el PP i Ciutadans, sí o no? Han acudit al Tribunal Constitucional de bracets dels seus socis una vegada i una altra, contra les decisions del Parlament de Catalunya, sí o no? S'han alçat al parlament a saludar respectuosament els familiars dels presos, únicament per demostrar una mínima empatia cap a gent que han estat els seus companys d'hemicicle, sí o no? I no parlo de les bestieses que vomiten alguns dels més ínclits representants del socialisme prehistòric –com aquell que va dir que l'independentisme era més preocupant que no pas el robatori del PP–, sinó de Pedro Sánchez. De qui dissabte podria ser president del govern espanyol. Ha estat ell o no ha estat ell qui ha dit que calia intervenir la Generalitat per a liquidar allò que va arribar a definir de colp d'estat contra la constitució espanyola i la democràcia? Aquest és el candidat que votaran els independentistes catalans, sense que ni tan sols haja de rectificar?

Que Rajoy és pitjor que Sánchez és ben evident, indiscutible. Però això no és pas un argument suficient. Tots sabem que si el PSOE s'hagués oposat al 155 hauria estat impossible d'aplicar-lo. I n'hi ha una prova clara: no acceptaren que TV3 formàs part del 155 i no en formà part. Per tant, la responsabilitat d'haver fet possible el 155 amb el seu suport actiu no la podem oblidar. No es pot esborrar d'una revolada. I per això és complicat d'entendre com és que els dos partits independentistes el votaran, com si no fos cosa seva el patiment de tot el país, el dels funcionaris dels departaments ocupats, el de la gent al carrer, el dels seus companys a la presó i a l'exili. Per a fer què votaran Pedro Sánchez el PDECat i Esquerra? Per a adobar Espanya? Per a millorar Espanya? Va per ací, la cosa? Aquesta és la prioritat? I si és això, després, quan els independentistes denuncien a Europa la cruesa del 155 i la repressió, com explicaran que al remat van lliurar el seu vot a la persona que precisament es va desplaçar

a Brussel·les per defensar amb entusiasme l'aplicació del 155?

—
(Per si algú ho ha oblidat o no vol recordar-ho: el 18 i el 19 d'octubre Sánchez va anar a Brussel·les per reunir-se ni més ni menys que amb Juncker, Tajani, Mogherini, amb els primers ministres de Suècia i Portugal, Löfven i Costa, i amb el dirigent dels laboristes britànics, Jeremy Corbyn. La raó d'aquesta maratón de reunions no era sinó demanar-los el suport al 155 de Rajoy.)

—
Em limite, voluntàriament, a posar sobre la taula la qüestió catalana, però la llista dels fets que equiparen el PSOE amb el PP, que l'en fan còmplice necessari, és immensa, inacabable. De la indignitat que hi ha haja encara morts republicans a les carreteres a la persistència dels favors especials a l'Església Catòlica, després de dècades manant ells. De la tortura i l'assassinat de dissidents, els GAL, fins al canvi de la constitució espanyola per a consagrar que primer de tot cal pagar el deute. O l'aprovació sense contrapartides del monstruós rescat bancari. O el refús –el març passat!– de revisar la llei d'amnistia, paraigua imprescindible per a protegir els franquistes. O el suport incondicional a la corona. O la corrupció, caram la corrupció! Que la corrupció no cosa del PP i prou, com alguns voldrien fer creure. Que és sistèmica, motor i aliment del règim del 1978 i dels partits –espanyols, bascs o catalans, que en això no hi ha distinció– que el van construir i que l'han mantingut fins avui. El PSOE en va ple, també, de corrupció.

—
Però, malgrat tot això, els partits independentistes regalaran demà els vots a Pedro Sánchez i em fa l'efecte que amb aquest gest enterraran bona part de la credibilitat que els resta. Perquè, al cap i a la fi, demostraran que castigar-los ix de franc perquè viuen acomplexats políticament davant l'estat espanyol, incapaços de pensar en ells mateixos com a representants d'un país amb interessos propis, amb un marc polític privat i no com a meres comparses del bipartidisme. Preocupats principalment per ells i perquè els mateixos que han donat suport a Mariano Rajoy en tot allò que s'ha fet aquests darrers mesos contra ells no els acusen ara de donar suport... a Mariano Rajoy! ■

EL RESPECTE QUE ENS MEREIXEM

NÚRIA CADENES

Una dona surt, contenta, d'haver votat al referèndum del primer d'octubre. ELISABETH MAGRE

«I reclamar als polítics que facin, simplement, pel respecte que aquest poble es mereix, el que diuen que faran. O, més exactament: que diguin què faran i que facin el que han dit que farien»

Una brevíssima resposta, demanaven, des de la revista *Esguard*, l'altre dia: en tres o quatre línies, digues, si us plau, què esperes del govern Torra. En tres o quatre línies? Què n'espero? Si fos què en vull o què caldria, la cosa s'hauria resolt en una línia, en una sola paraula, fins i tot: independència. Què n'espero, però, obliga a un altre enfocament. I vaig escriure les tres ratlles: que no actuï amb paternalisme, tan senzill com això. Si determinades coses es diuen, es fan. I si no es poden fer, que no es diguin. El poble català és un poble madur, ho ha demostrat amb escreix, i mereix que el tractin com a tal, que li parlin amb claredat.

Això. Que potser no és gaire. Però que potser resulta que és important.

I després de pensar-hi, i d'escriure-ho, i de tot, ha passat això altre del nomenament dels consellers: amb el cicle que va de la restitució a la substitució bo i passant per aquell moment en què més o menys tothom entén que no serà i ja sonen els noms de recanvi però no es diuen en veu alta perquè cal repetir restitució (i es posen aquelles cares quan es critica la

Que no actui amb paternalisme, tan senzill com això. Si determinades coses es diuen, es fan. I si no es poden fer, que no es diguin

Pot ser que hàgim oblidat que, en realitat, no van ser ells, sinó la gent, qui va marcar l'estratègia independentista

falta de paritat: no, però després ja n'hi haurà; ara després; quan sigui; tu ja m'entens; després).

I digueu-me susceptible, però sembla ben bé que no s'hagin acabat d'explicar amb claredat, aquests moviments. I si no s'expliquen, semblen hesitacions. O qualsevol cosa. Tothom pot sucar-hi pa, perquè els fets mal explicats són camp obert per a l'especulació.

Potser no és sobrer de recordar, recordar-nos, de tant en tant o tan sovint com calgui, que si hem arribat fins aquí és gràcies a l'empenta de la gent, d'allò que en diem poble. Que els polítics, d'aquest color o d'aquell altre, perquè ara no em va bé o perquè ara no toca o perquè on voleu anar a parar o pel que sigui, d'entrada van intentar de banalitzar, de menystenir, fins i tot de frenar aquella jugada nova, diferent i sí, agosarada, que van ser les consultes. Us en recordeu, oi? No fa pas tant de temps. I segur que molts de vosaltres hi vaau ser, que molts de vosaltres les vaau fer possibles, que les vaau fer.

Quan els polítics van captar que les coses que passaven resulta que passaven de debò, i que cada vegada implicaven més i més persones, i més diverses, van mirar de posar-se al capdavant de la manifestació. Suposo que era inevitable que succeís. Però és que aleshores, a força de veure que feien com que ho dirigien, la majoria de nosaltres potser ens vam creure que anava així.

Pot ser que hàgim oblidat que, en realitat, no van ser ells, sinó la gent, qui va marcar l'estratègia independentista: un cop constatat l'èxit de les consultes locals (jo, ho reconec, no ho hauria dit mai: sort que la intel·ligència col·lectiva és molt més perspicaç que el meu petit enteniment), fer la consulta general i, després, el referèndum. Perquè, ben mirat, fins ara,

Perquè, ben mirat, fins ara, els partits no han estat capaços de construir cap estratègia. Han anat a remolc

Difícilment aquest estat desemmascarat tornarà a ser vist com a legítim a Catalunya. Aquest és un punt i a part importantíssim

els partits no han estat capaços de construir cap estratègia. Han anat a remolc. Ho escric com a simple constatació. Perquè ho tinguem present. Per si de cas encara esperem que es treguin un as de la màniga, una d'aquelles estructures d'estat que no van fer, una proposta que vagi més enllà de repetir 'fer república' com anys enrere repetien 'fer país'.

I ho escric també per apuntar encara dues coses més: una, per constatar que ni de bon tros no s'ha tancat la finestra d'oportunitat: de moment, ja ens ha permès més que duplicar els independentistes, i ha posat en qüestió la monarquia parlamentària espanyola com fins ara no havia succeït mai. De fet, avui, aquí, hi ha uns quants milions de catalans que experimenten directament i en vivència pròpia l'extraordinària pedagogia política de saber què és realment espanya, què és i què significa la repressió que és capaç de practicar i que practica espanya. Difícilment aquest estat desemmascarat tornarà a ser vist com a legítim a Catalunya. Aquest és un punt i a part importantíssim. Importantíssim.

I dues: perquè, arribats a aquest punt, hem de recuperar la iniciativa. Deixar d'esperar taumaturgs insignes i recordar que si hem avançat ha estat precisament perquè s'ha posat en marxa la voluntat i el treball i la intel·ligència col·lectiva d'això tan eteri i tan concret que anomenem poble (tan concret que s'explica en un vers: 'El poble és tu i tu i tu'). I reclamar als polítics, simplement, que evolucionin ells també, que facin allò que fins ara no han fet, que facin, simplement, pel respecte que aquest poble es mereix, el que diuen que faran. O, més exactament: que diguin què faran i que facin el que han dit que farien.

No és cap joc de paraules, no. No és cap joc. 📺

SANDRE LLOPIS DE PAU

‘Els empresaris valencians comencen a ja no estar tan orgullosos de tenir carnet del PP’

Entrevistem el portaveu de Demòcrates Valencians, una nova formació que vol ocupar l'espai de centre valencianista

NÚRIA CADENES

Amb un ‘tots som imprescindibles’ per divisa, Demòcrates Valencians (DV) pugna per fer-se un lloc en el panorama polític. És una formació molt recent, que es defineix de centre valencianista, i que compta amb noms com ara Enric Santacatalina (procedent d'Unió Valenciana), Càndid Penalba i Roger Mira (procedents del Bloc). Ara preparen assemblea general i posen la maquinària a punt per a les eleccions de l'any vinent, autonòmiques i municipals. En parlem amb Sandre Llopis de Pau (Cullera, Ribera Baixa, 1986), que n'és el portaveu.

—No fareu congrés de refundació sinó assemblea general.

—Exacte. És de veres que Demòcrates Valencians ja va tenir una primera etapa i que vam congelar el projecte. Però entenem que, en realitat, comencem a final de l'any 2016, quan tornem a parlar la gent que ho havíem impulsat i tenim una seu. L'assemblea serà, per a nosaltres, com obrir portes i que tot el món pugui fer seu el projecte.

—Demòcrates Valencians es va fundar el 2013, però.

—Efectivament. Però per qüestions personals es va aturar. Mon pare està molt malalt, i jo em vaig haver d'implicar en l'empresa familiar xicoteta que tenim. No va passar res, per sort, però jo vaig haver d'aparcir la dedicació política. A més, casualitats de la vida, a Albert Sarrió, que era el nostre secretari general en aquell moment, li va eixir faena a Dubai. Era molt difícil de compatibilitzar-ho tot i vam congelar el projecte. També és de veres que en política la gent hi veu molt a curt termini, però hem de tenir clar que es juga a llargues: no pots estar comptant sempre les eleccions, hem de comptar les generacions, pensar quin és el projecte que volem per a les generacions que vindran.

I això es fa amb uns fonaments forts. I treballant-ho molt. No tinguem pressa. Fem les coses bé i ja vindran els resultats.

—Vàreu congelar el projecte per a les eleccions del 2015. Què ha canviat, ara, a banda les circumstàncies personals?

—No volem personalitzar, però

Hem de tenir clar que la política es juga a llargues: no podem comptar sempre les eleccions, hem de comptar les generacions

La societat valenciana, per fi, va canviant la perspectiva i el paradigma de relació amb l'estat

també és cert que som les persones, les que fem la política. I treballem amb persones. A voltes diuen que ningú no ha de ser imprescindible. Doncs no, al contrari: tots som imprescindibles. La grandesa i la dificultat és coordinar tota eixa capacitat. No som personalistes, però sí que ens interessen totes i cada una de les nostres persones, i de les que vinguen.

—Què us fa pensar que aquesta serà la bona? Perquè, malgrat els intents, amb la Unió Democràtica del País Valencià, o la Convergència Democràtica Valenciana, que ni tan sols va arribar a rams de beneir, encara no ha arrelat un projecte polític valencià de centre o de centre-dreta...

—Jo estudie prou la història del valencianisme per a veure què ha passat, per què no hi hem arribat. Sent que els valencians d'ara som hereus d'una tradició fonda que arrenca el 1238 i es projecta cap al futur. Tenim molt de futur, sí, però per què no hi ha hagut un projecte centrista valencianista fins ara? Què ha fallat? Moltes voltes els historiadors diuen: les condicions hi són, però no es produeix. Jo no sé si som un país, però si ho fórem seríem el país de les oportunitats perdudes: cada deu anys algú ho ha intentat i no ho ha aconseguit.

—Així doncs, què penseu que ha passat?

—Bé, jo pense que hi ha tres elements que ara produeixen una convergència que afavoreix un projecte centrista valencianista. La societat valenciana, per fi –i ho expressa per boca d'un seguit de grans empresaris– va canviant la perspectiva i el paradigma de relació amb l'estat: que Joan Roig diga que ja està bé de l'Espanya radial i que hem de començar a parlar de l'Espanya circular, és una cosa que no s'havia vist mai. Després, un altre factor és que la identitat valenciana ja no és una qüestió tan fàcil de conflictivitzar, ni això dóna tant de vot. És a dir, quan abans hi havia un partit que manava (perquè no és que governara: manava), només que alçara una senyera tot el món el votava. Però ara ja no funciona així.

—Encara que ho provin.

—I tant! Però és que, encara que ells s'hagen ancorat en el passat, la societat sí que ha canviat. Quan manes amb majoria absoluta, tampoc no t'adaptes: no en tens necessitat i penses que sempre serà igual. Fins fa no res els valencians discutíem més per un accent que no per qui se'ns emporta la cartera. Però això ha canviat. No dic que no hi haja reticències o que siga tot fàcil, però ha canviat.

—I el tercer element?

—Que no hi haja un poder majoritari i incontestable en totes les institucions i que, per tant, allò de comprar voluntats no siga tan fàcil. Ara, hi ha gent que potser temia represàlies i ja no té tanta por de fer el que toca fer. Al final, la política és llegir la societat: si ho encertem tenim resultats i, si no, ens n'anem a casa. Però pense que la societat valenciana està preparada, està motivada, té incentius per a fer-ho d'una altra manera i ja no té desincentius, eixa por de marcar-se. El nostre vice-president, Cándid Penalba, per exemple, que és president d'Ateval, la patronal del tèxtil, és paradigma de la projecció dels empresaris valencianistes. Els empresaris valencians comencen a no estar tan orgullosos de tenir carnet del PP. Vull dir que l'ona es va formant. L'espai de centre-dreta es va resituant: si som capaços de posar-nos-hi mentre creix, d'ací a un temps podrem estar en la cresta de l'ona.

—El vostre partit es defineix tradicionalista.

—Sí. És una etiqueta que vaig empecar-me. Els teòrics del valencianisme no han acabat de saber situar com és el valencianisme, jo pense que som valencianistes i ja està. Però, en tot cas, si haguera de definir quin valencianisme, seria el de la tradició. El valencianisme de Demòcrates està molt còmode amb el de pre-guerra: era un valencianisme centrat.

—El de la Dreta Regional Valenciana?

—Per exemple. No ho coneix tothom, però la Dreta Regional Valenciana és im-

pulsora de l'estatut d'autonomia que va estar a punt d'aprovar-se, defensava que hi haguera cooficialitat del valencià, era una força que va arribar a tenir més de cinc-centes agrupacions locals... Va tenir moltíssima força. Això va ser possible als anys trenta, i ho van fer en relativament poc de temps. Van aconseguir connectar els menestrals i els llauradors, els carlins o els catòlics amb eixa burgesia nova, empresarial, industrial, formada, universitària, el representant més clar de la qual fou Ignasi Villalonga. Per què en els anys trenta es va poder fer i ara no? Nosaltres pensem que la societat està una altra volta preparada per a fer-ho.

—Ah.

—I és eixa tradició: la de pensar en els valencians primer de tot, en el nostre espai. Realment el gran problema que tenim és que no hi ha ningú que ens vertebe, no hi ha un projecte col·lectiu que diga a un del Cabanyal i a un de Benidorm que són tots en un mateix projecte col·lectiu cap al futur. No hi ha ningú que ho faça.

—Compromís?

—Em fa la sensació que amb el poder que ja han arribat tenir i cap a on es projecten no acaben de veure clar que la seua força està ací. Baldoví, amb eixos quatre diputats que té a Madrid, que això és una oportunitat històrica, es nega a negociar el pressupost general de l'estat amb l'excusa que el PP no és de fiar. I dius, sí, efectivament, per als valencians no hi ha ningú que siga de fiar, això ja ho sabem, però tu has de seure a negociar, que per a això fem política. Si no saps aprofitar els diputats per portar inversions a la teua terra, ni ho intentes, no és un projecte valencianista. No pensem que siga un valencianisme per a tots.

—A més a més de tradicionalistes, us definiu també progressistes. No és una contradicció?

—Sí, però ens definim tradicionalistes en l'eix del valencianisme perquè pensem que venim d'una fonda tradició, i ens definim progressistes quant a

Logotip de Demòcrates Valencians. WIKIMEDIA COMMONS

model social, és clar. I també entenem el progressisme com una qüestió de progressivitat: pensem que s'ha de ser molt ambiciós, molt, però que els canvis que realment arrelen han de fer-se de mica en mica.

—Però enteneu que quan es diu progressista es parla més en termes socials que no pas en aquesta accepció que hi poseu?

—Sí, és possible. Però el nostre projecte va fent fonaments. I pot ser que ara estiguem buscant una terminologia adequada per a explicar un projecte nou.

—Sense haver-se presentat a les eleccions, Demòcrates ja governa en alguns municipis.

—Mitjançant col·laboracions, efectivament. Hem anat a buscar partits locals independents d'òrbita moderada per explicar-los el projecte. Partim de la base que tot partit local és un partit valencià. Què ha de ser, si no? València com el seu poble, siga Pego, el Poble Nou de Benitatxell, Cerdà o Torrevella. N'hi ha molts que mostren interès i comencem a treballar, i a veure de quina manera encaixen les peces. És l'art dels possibles.

—Les darreres incorporacions són els regidors que venien del moviment de l'ex-jutge andalús Elpidio Silva.

—Sí: van entrar en un projecte que els ofería un paraigua per a presentar-se a les eleccions. Però ha desaparegut. Josep Femenia és el batlle del Poble Nou de

La identitat valenciana ja no és una qüestió tan fàcil de conflictivitzar, ni això dóna tant de vot

Un partit que no és capaç d'arrelar en la seua societat tampoc no la representa

Benitatxell i a Teulada Jordi Martínez és el cap de l'oposició. Vam posar-nos en contacte amb ells per mitjà de Carmelo Hortolà. M'agrada molt explicar la història de Carmelo.

—Endavant.

—És un polític que ve de l'empresa privada i veu que al seu poble, Pego, governa una persona... no sé com definir-la... complicada: Carlos Pascual, 'Barret'. El van tancar per delictes ambiental quan això encara no passava: imagineu com devia fer-la. Carmelo Hortolà va pensar que no volia que el seu poble fóra conegut per una persona així. Va entrar en el PP, que pràcticament no existia. I amb tres regidors, tres del PSOE i tres del Bloc, van fer pacte i van governar. Alerta, eh? El batlle, per al PP. Imagineu com devia ser la situació. Poc abans de les eleccions següents, del 2007, li diuen que no compten amb ell, que han fixat la dona de Barret. Ella repeteix el resultat de Barret, però Carmelo, ara com a independent, passa a quatre regidors, i ha continuat governant, amb el PSOE. Doncs una persona que és capaç d'exposar-se públicament, i de gestionar, perquè no vol tenir la vergonya que l'assenyalen com a pegolí, al final és un poc la història dels valencians, no?

—Us heu fixat com a objectiu arribar a acords en una setantena de municipis.

—Les ambicions han de ser les màximes. Però pensem que setanta municipis és assolible en acords de col·laboració, d'associació i amb llistes pròpies. Confiam en les nostres forces i en el moment històric. Perquè ja hi ha moltes llistes locals independents, centristes, que existeixen i que ho fan bé. La dificultat és coordinar la gent. Però que la gent existeix? I tant!

—I les autonòmiques?

—Al final la qüestió és molt senzilla: una barrera del 5% dificulta molt que arribe una força només valenciana i sense suport en les grans ràdios i teles de Madrid. Pareix mentida que el valencianisme, que li ha costat tant d'arribar, no s'hi

haja afanyat més. És que Ciudadanos, a Múrcia, va abaixar la barrera el primer any de legislatura. En canvi, ací pareix que no hi havia tanta pressa, que s'havien de mirar més serrells i més qüestions. I ara se'ls ha covat l'arròs. I dius: potser és que no era tan prioritari per a segons qui. Per als altres no ho era gens, això ja ho sabíem, però per als qui potser ho havia d'haver estat... tampoc. Ara que les enquestes afavoreixen Ciudadanos, és més complicat que hi juguen. Però carregar-ho tot a Ciudadanos quan el govern, que és qui té la iniciativa, podria haver-se afanyat més... Això, en fi, difícil molt les coses, però també és cert que, al final, un partit que no és capaç d'arrelar en la seua societat tampoc no la representa.

—Sou conscients que el Bloc, anys enrere, va patir també la dificultat de translació a l'àmbit autonòmic del poder municipal que tenia, amb centenars de regidors...

—I ho van aconseguir perquè tenien un espai sociopolític ja preparat per a fer el pas. Ací s'ha de consolidar tot un espai, que ara mateix és invisible. Però quan les enquestes et diuen que hi ha un 22% de gent que no està a gust amb cap dels candidats ni amb cap de les forces polítiques significa que hi ha camp per a córrer.

—Fins a quin punt penseu que la teòrica bossa de vot valenciana, més o menys centrada, que durant vint anys ha votat PP sense grans incomoditats pot canviar cap a una proposta nova com aquesta?

—No oblidem que el PP va arribar a tenir el 52% dels vots, eh? I estic convençut que en gran mesura els vots nostres hi continuaven. Si ara la situació es va tensant cap a la centralització més gran que és Ciudadanos, i que atrau un vot que anava al PP... quin vot es quedarà en el PP? Un vot més valencià. Són vasos comunicants sempre que fas una oferta. Si no n'hi ha, eixos vots es quedaran allà.

—I com penseu pescar-hi, en aquestes aigües?

—Ho pots fer de dalt cap avall, com han fet Ciudadanos. Si ho fas de baix cap amunt et costa més, però és més estable. És la construcció d'un espai sociopolític: tota eixa gent que existeix, i que en propostes independents centristes representen 55.000 vots i cent regidors. És una bona base.

—Les autonòmiques del 2019 es presentaran, en bona mesura, pràcticament com una segona tanda de les del 2015, i amb una dicotomia Botànic sí – Botànic no. On se situa Demòcrates Valencians en aquesta dicotomia?

—En realitat la societat valenciana no està tan polaritzada. Es voldrà veure com una segona volta, i a posteriori potser s'analitzarà així, però pense que no ho és. La polarització necessita que algú t'agarre el guant a l'altra part: però és que no hi ha ningú que ho faci. Ara mateix el Botànic deu viure més còmode en aquests moments que al principi de la legislatura. No sé si hi haurà una segona volta o una victòria per incompareixença de l'adversari.

—No us situeu ni amb els de Botànic sí ni amb els de Botànic no, per tant.

—No. Pensem que la societat valenciana és molt més rica i diversa. I hi ha unes coses que són bones d'uns i unes coses que són bones d'uns altres: Demòcrates Valencians agarra el millor dels dos.

—Quins referents teniu fora del País Valencià?

—Em sent molt molt còmode amb el PI, Proposta per les Illes. O amb Coalició Canària. Perquè han aconseguit fer un projecte viable, fins i tot de govern, en una societat dividida, com la seua, en illes. Hauríem d'aprendre d'unes altres societats pròximes com han aconseguit superar les seues diferències. Quan parle amb els del PI, amb qui tenim contacte fluid, el nostre alacantinisme no és res, quan ells t'expliquen què passa entre Eivissa i Mallorca, per exemple. Com pot ser que ells ho hagen aconseguit i nosaltres no?

—Però sembla que parreu d'allò que ha succeït al País Valencià com si no hi hagués hagut intervencions externes...

—Però és que sempre existeixen. Parlem d'una comunitat autònoma que té un 10% del PIB, té la població, les exportacions, etc. Els bascos amb menys percentatge ho decideixen tot i nosaltres hauríem de decidir molt. En fi, moltes voltes l'estabilitat d'Espanya es juga a València. Moltes voltes s'hi juguen els interessos espanyols. Eixos interessos creats no desapareixeran. O no és a les nostres mans. Sí que hi és, però, convèncer cada volta un percentatge més important de la població que els valencians serem el que vulguem ser. Eixa és la fita. Després, el temps que coste. Però com que d'alternatives tampoc no n'hi ha...: o ens quedem en casa, quietes, o treballem.

—I sobre la situació que es viu a Catalunya, quina posició hi té, Demòcrates Valencians?

—L'anàlisi que en fem és que això inicia una segona transició, amb tot el que implica. I això durà, d'ací a uns quants anys, una reforma de la constitució. El que a nosaltres ens preocupa és que en eixa segona transició hi haja una veu valenciana que negocie per nosaltres. Espanya va cap a una segona reforma. Si no, va cap al col·lapse. I pensem que és millor l'alternativa al col·lapse. Pensem que la qüestió catalana és un símptoma que el sistema s'ha esgotat. Que una autonomia com la valenciana pague com a rica essent estadísticament pobra és una anomalia democràtica. Eixa és l'anomalia més gran que té la democràcia espanyola. I la prova que el sistema no està ben muntat i que si es continua com fins ara va cap al col·lapse.

—Acabem: quin és el darrer llibre que heu llegit?

—Ara he començat *El valencianisme lingüístic*, d'Abelard Saragossà. És una persona que admire molt, professor meu, i pense que serà un llibre que marcarà. Com sempre, d'ací a un temps. ■

El Botànic deu viure més còmode en aquests moments que al principi de la legislatura

Moltes voltes l'estabilitat d'Espanya es juga a València

Gastronomia Vadefoodies a Igualada

Teatre 'Othello' a la Seca Espai Brossa

Festivals Inund'Art a Girona

VilaWeb { Paper >2-3/6/2018

**D.E.S.
C.O.N.N.E.C.T.A.**

ARTS ESCÈNIQUES
GASTRONOMIA / LLIBRES / MÚSICA
CULTURA POPULAR
CINEMA / ARTS VISUALS / MUSEUS
FIRES I MERCATS

*El Festivalot de Girona i el Minipop de Tarragona
combinen artistes emergents amb primeres
figures musicals*

CAP DE SETMANA DE FESTIVALS INFANTILS

EL FESTIVALOT I EL MINIPOP: CAP DE SETMANA DE FESTIVALS DE MÚSICA INFANTILS

Festivals Totes dues cites combinen artistes emergents amb primeres figures

Una voluntària dóna un globus a una nena al Festivalot.

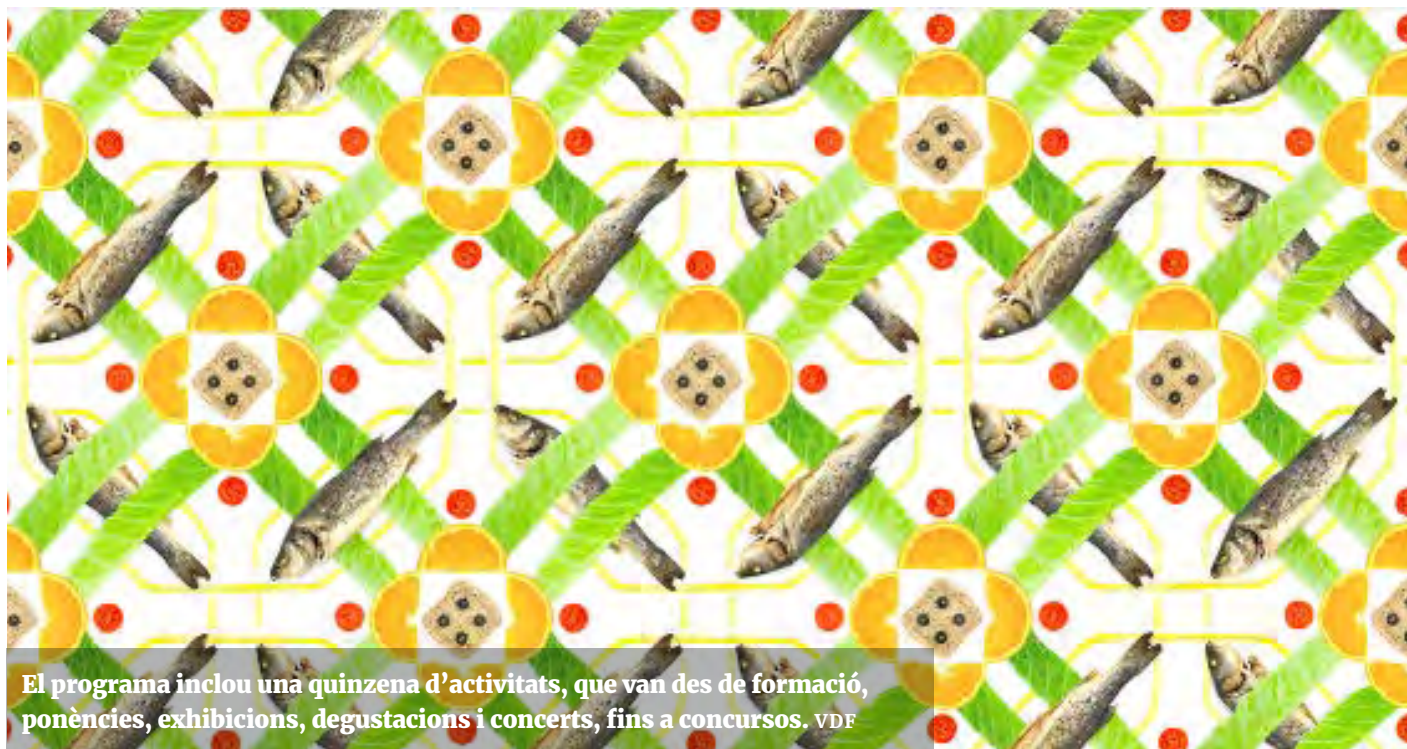
ACN

REDACCIÓ

D'uns anys ençà, s'ha anat consolidant una mena de festival de música al qual poden anar tant grans com petits. Però no són els tradicionals festivals infantils amb animadors i titelles, sinó que combinen aquesta oferta amb actuacions de grups que no estan especialitzats en el públic infantil. Aquest cap de setmana se'n fan dos dels més veterans: el Festivalot de Girona i el Minipop de Tarragona.

És el quart any que s'organitza el Festivalot i la principal novetat és el canvi d'ubicació: els concerts es fan a l'Auditori i la resta d'activitats de franc just al costat, al parc de la Devesa. Fins ara, la seu era al Teatre Municipal, però l'espai s'havia fet petit. Del cartell, en destaquen les actuacions de Cesk Freixas, Mishima, Marinah, Blaumut, Dàmaris Gelabert, Manu Guix i la Tresca i la Vendresca. El festival també vol acostar els més petits a mites de la música del segle XX com els Beatles i els Rolling Stones amb grups de versions.

I el Minipop arriba ja al vuitè any al passeig de les Palmeres de Tarragona, un indret amb vistes immillorables sobre l'amfiteatre romà i el mar. Enguany, presenta un programa que combina artistes emergents amb primeres figures. Durant els tres dies del festival, hi passaran Mishima, Miquel Oliver, La Iaia, Joan Masdéu, Renaldo & Clara, Mareta Bufona, Ferran Palau, Da Souza i Intana. A més, Xavi Artigas i Pau Torrents, de Trau, presentaran els seus referents en una sessió de pop de la dècada dels seixanta.

El programa inclou una quinzena d'activitats, que van des de formació, ponències, exhibicions, degustacions i concerts, fins a concursos. VDF

LA CUINA **JAPONESA**, PROTAGONISTA DEL FESTIVAL GASTRONÒMIC **VADEFOODIES**

Festivals Hi ha una quinzena d'activitats entre formacions, ponències, exhibicions, degustacions i tallers

REDACCIÓ

El festival de tendències gastronòmiques Vadefoodies d'Igualada, que es fa aquest cap de setmana, fa quatre anys amb algunes novetats destacades. La cuina del Japó serà la gran protagonista d'enguany, amb ponències de reconeguts xefs i mostres en directe de cuina de pastisseria tradicional nipona. Segons que han explicat els organitzadors, hi participarà Roger Ortuño, autor d'un dels blocs més influents sobre gastronomia japonesa; el xef Sergio

Ortiz, que oferirà un tast de sakes i cuina japonesa; i Jordi Morelló, de la pastisseria barcelonina Ochiai, que farà una demostració de cuina.

A banda del Japó, també hi haurà altres tendències protagonistes, com ara la cuina saludable, que arribarà de la mà del xef Xavier Pellicer, premi al Millor Restaurant de Verdures del Món al certamen We're Smart, Think Vegetables! Think Fruit! que organitza la guia We're Smart Greenpeace Guide. Però les novetats no s'acaben aquí: per primera vegada, el certamen serà de franc i, a més, canvia d'emplaçament i deixa les instal·lacions del Museu de la Pell per

traslladar-se a l'acabada de remodelar plaça Castells.

En total, el programa inclou una quinzena d'activitats, que van des de formació, ponències, exhibicions, degustacions i concerts, fins a concursos, tallers, receptes i demostracions de cuina en directe. A més, com és tradició, el festival també comptarà amb el mercat Eat Street, que tindrà una vintena de parades amb menjar d'arreu del món. Hi haurà, entre més, menjar mexicà, japonès, hindú i etiòp. Per primera vegada també s'organitzarà un concurs sobre la cuina de la vinyala, una varietat de caragol típica de la comarca de l'Anoia.

Una escena d'«Othello». DAVID TARRASÓN

‘FAKE NEWS’, GELOSIA I VIOLÈNCIA DE GÈNERE: L’‘OTHELLO’ DEL SEGLE XXI ARRIBA A LA SECA

Teatre La companyia les Antonietes, sota la direcció d'Oriol Tarrasón, presenta una adaptació del clàssic de Shakespeare centrada en la paraula

REDACCIÓ

Les notícies falses, la desinformació i generar desconfiança en l'altre mitjançant històries aparentment certes són qüestions molt actuals. Però també són els eixos temàtics del clàssic de William Shakespeare *Othello*. Qüestions universals que, des de la perspectiva del segle XXI, prenen una dimensió diferent. I és això que la companyia les Antonietes porta a l'escenari de la Seca Espai Brossa del 31 de maig al 24 juny: *Othello*.

L'escenografia senzilla i sòbria fa que la paraula sigui el vehicle fonamental per a explicar l'obra. No és arbitrari. És la manera de mostrar que la paraula pot ser una eina per a influir en els sentiments dels altres, per a manipular-los. Perquè per Oriol Tarrasón, que dirigeix i ha adaptat l'obra, *Othello* no és una obra sobre la gelosia sinó que és 'la gran obra sobre la manipulació'.

A més de la manipulació, altres qüestions molt presents en l'obra de Shakespeare són la violència de gènere, la gelosia i el racisme. 'La violència de gènere és un problema actual i molt

preocupant', explica Tarrasón, i diu que amb l'obra volen 'esdevenir un altaveu per a denunciar les injustícies socials per mitjà del teatre'.

Han fet una adaptació molt actual perquè, segons que explica el director, no hi ha gaire diferència entre Shakespeare i 'la impunitat d'avui dia de publicar notícies manifestament falses', ja sigui en mitjans de comunicació o en xarxes socials. No és la primera vegada que les Antonietes adapten un clàssic: abans, han portat als escenaris obres com *Un tramvia anomenat desig*, de Tennessee Williams, o *Vània*, d'Anton Txékhov.

Els recorreguts sensitius són una de les principals novetats d'enguany. IA

L'INUND'ART ES REFORMULA

Festivals El festival se centra en les arts visuals i inclou una vintena d'instal·lacions exteriors

REDACCIÓ

El festival Inund'Art que es fa aquest cap de setmana a Girona reformula la seva proposta. Després de dotze anys apostant per tota mena de disciplines artístiques, enguany se centra únicament en les arts visuals i deixarà de programar propostes d'altres àmbits culturals. La nova proposta preveu també una participació més alta dels espectadors. De fet, el festival inclou una vintena d'instal·lacions exteriors, vuit representacions i dos recorreguts sensitius, a més de les activitats artístiques centrades en les arts visuals, com les tretze exposicions a la Casa de Cultura

de Girona, que es podran visitar fins al 22 de juny.

Els recorreguts sensitius són una de les principals novetats d'enguany. La nova línia de treball del festival vol crear experiències úniques en què l'espectador formi part de l'obra. Una de les activitats proposades és 'Nit d'Asil', de la companyia La Nave. Es farà a la Carbonera i involucra els participants amb els sentits i la imaginació, ja que reproduïx un fragment de les vides entrelaçades de quatre personatges que han d'abandonar casa seva per poder sobreviure.

L'altre recorregut, titulat 'Lectura al presoner que vaig ser', es farà al refugi antiaeri dels jardins de la Infància i

proposa una ocupació sensible d'aquest espai que relliga diverses maneres d'expressió: representació, cant, escultura, projecció i textos. Tot, de manera simultània. Aquesta proposta multidisciplinària és obra dels artistes Pep Aymerich, Antoni Madueño, John Moderno i Raquel Moron.

També cal recordar la feina conjunta que es fa a Catalunya Nord i el suport de la Casa de la Generalitat a Perpinyà. Enguany, Inund'Art aplega diversos projectes en què participen artistes de banda i banda dels Pirineus, amb l'objectiu de generar sinèrgies que connectin tots dos territoris mitjançant l'art i la creativitat i impulsar el coneixement de les propostes artístiques. ■

Adam Driver i Jonathan Pryce interpreten Sancho Panza i Don Quixot. ACN

TERRY GILLIAM PRESENTA UN FILM INSPIRAT EN DON QUIXOT I POLANSKI TORNA AMB 'BASADA EN HECHOS REALES'

Terry Gilliam, director, actor i membre dels Monty Python, estrena aquest cap de setmana *El hombre que mató a Don Quijote*, després d'haver tancat el festival de Cannes. Un film ideat fa disset anys amb dos protagonistes destacats interpretats per Adam Driver i Jonathan Pryce, i en què també participen els actors Sergi López i Jordi Mollà. Aquesta setmana també destaca el retorn del director Roman Polanski amb la cinta *Basada en hechos reales* protagonitzada per Eva Green i Emmanuelle Seigner. I doblat al català s'estrena la cinta d'animació *La malvada guineu ferotge*.

The Man Who Killed Don Quixote *El hombre que mató a Don Quijote*

Direcció: Terry Gilliam. Intèrprets: Olga Kurylenko, Joana Ribeiro, Rossy de Palma; Adam Driver, Jonathan Pryce, Stellan Skarsgård. Gènere: Aventures.

Adaptació de l'argument de la famosa novel·la del segle XVII a les vivències d'una parella formada per un home gran que creu que és Don Quixot i un executiu del món de la publicitat que fa el paper de Sancho Panza. L'estranya parella s'embarcarà en un viatge amb salts temporals al passat i al futur que culminarà en un final inesperat.

D'après une histoire vraie*Basada en hechos reales*

—
 Direcció: Roman Polanski. Intèrprets: Eva Green, Emmanuelle Seigner, Dominique Pinon; Vincent Perez, Damien Bonnard, Josée Dayan. Gènere: Drama.

—
La Delphine és una novel·lista d'èxit que no sap com començar a escriure la una nova obra fins que coneix l'Elle, una jove intel·ligent i encantadora. L'escriptora confiarà en la seva confidència, però aviat s'adonarà que no sap realment qui és ni què pretén.

La malvada guineu ferotge*Le Grand Méchant Renard et autres contes*

—
 Direcció: Benjamin Renner i Patrick Imbert. Gènere: Animació.

—
El camp no és un lloc tan tranquil i pacífic com sembla. Ho sap prou bé una guineu que és mare d'una família de gallines, un conill que actua com si fos un aneguet i un ànec que vol ser el Pare Noel

The Strangers: Prey at Night*Los extraños. Cacería nocturna*

—
 Direcció: Johannes Roberts. Intèrprets: Christina Hendricks, Bailee Madison, Emma Bellomy; Martin Henderson, Lewis Pullman, Damian Maffei. Gènere: Terror.

—
La Cindy i en Mike programen un viatge familiar en cotxe per a anar a un campament de remolcs abans de deixar la filla problemàtica Kinsey a un internat. El recorregut per carretera es veurà truncat per l'arribada de tres psicòpates emmascarats que maten a sang freda.

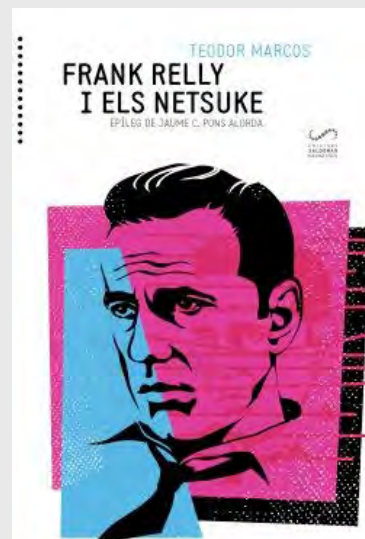

És novel·la eròtica, en efecte, però va més enllà i acaba aconseguint uns moments pujats de to que tenen un poder fora mida i, alhora, aprofita per escapar dels tòpics més llepats

Jaume C. Pons Alorda

'FRANK RELLY I ELS NETSUKE' DE TEODOR MARCOS BARS

Edicions Saldonar publica aquesta 'opera prima', amb un epíleg de Jaume C. Pons Alorda · Us n'ofereim un fragment

REDACCIÓ

Teodor Marcos Bars (Manresa, 1950) debuta com a novel·lista amb *Frank Relly i els netsuke*, que publica Edicions Saldonar. El 4 de juny arribarà a les llibreries. I qui és aquest autor?

És doctor en psicologia per la Universitat de Barcelona i ha treballat sempre com a psicòleg clínic a l'Hospital Clínic. A seixanta anys, es va inscriure com a alumne als cursos de narrativa de l'Escola d'Escriptura de l'Ateneu Barcelonès. Podeu llegir **un fragment** del llibre. Ens en parla l'escriptor, traductor i poeta Jaume C. Pons Alorda, que en signa l'epíleg:

«Vaig tenir la sort de coincidir amb Teodor Marcos a l'Escola d'Escriptura de l'Ateneu Barcelonès. Jo era el seu afortunat professor del curs de Novel·la

II, en què ell treballava una obra que a mi em semblava curiosíssima, però que em tenia desconcertat. No perquè el projecte que em va passar no estigués bé, sinó més aviat al contrari. Allò no només era escrit amb perícia: era diferent, era original, era únic. I si havia de cercar referents que s'hi acostessin, sols podia pensar, sobretot, en una fusió macabra entre el *Tristram Shandy* de Laurence Sterne i la narrativa negra més clàssica, però amb tocs surrealistes a la manera de David Lynch i un insaciable humor rocambolesc més proper a Quentin Tarantino que a Francesc Trabal.

Què és *Frank Relly i els netsuke*? En primer lloc, és una novel·la que hibrida diversos gèneres en un mateix doll que, tanmateix, és inclassificable sota una

etiqueta única. És novel·la negra, sí, però també altera les categories de la novel·la negra convencional, i ho fa amb una gairebé escatològica mala llet, de la que a mi m'agrada. És novel·la eròtica, en efecte, però va més enllà i acaba aconseguint uns moments pujats de to que tenen un poder fora mida i, alhora, aprofita per escapar dels tòpics més llepats. És metaliteratura, exacte, però evadeix les problemàtiques masturbatòries d'altres exemples recents. És una comèdia salvatge, com no podia ser d'altra manera, però té la contundència d'un tremendisme i d'un sentit tràgic que fa que sentim la necessitat d'aprofundir en nosaltres mateixos perquè Teodor Marcos demostra saber caçar molt bé la naturalesa humana.» **U**

AMANIDA DE BACALLÀ AMB SÈSAM I VINAGRETA DE POMA

Amb les primeres calors
ja ve de gust aquest plat fresc,
que podrem fer tot l'estiu

Ingredients

- 400 g de bacallà remullat
- 2 tomàquets grossos vermells
- 1 ceba tendra grossa
- 1 pebrot escalivat
- 3 o 4 tomacons per a ratllar
- 1 cullerada de sèsam negre
- sal, pebre, oli
- vinagre de poma

NEUS CUSCÓ

Tallem el bacallà a trossos quadrats i el reservem. Pelem els tomàquets grossos i els tallem a quadrats. Els posem a escórrer. Tallem la ceba fina a juliana. La reservem. El pebrot escalivat també el fem a trossets.

En una safata, hi posem el tomàquet, la ceba, el pebrot i, per sobre, els daus de bacallà. Ratllem els tomacons. Posem el tomàquet ratllat pel voltant. Tastem de sal i rectifiquem si s'escau.

En un bol, posem oli, vinagre de poma i pebre. Ho emulsionem i amanim. Acabem el plat escampant un grapat de sèsam negre per sobre.

El DOGC publica el decret de nomenament dels consellers del govern Torra

Castelló de la Plana aprova la denominació única en català de la ciutat

La reacció irada de la premsa de Madrid: 'Frankenstein' avorta el pla Rivera

Els joves d'Altsasu, condemnats entre 2 i 12 anys, però absolts de l'acusació de terrorisme

Torra es querella per prevaricació contra Rajoy i Sáenz de Santamaría